

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Binecuvântat să fie Domnul prin închinarea noastră. Este un privilegiu să fim aici, în ciuda lucrurilor prin care trecem și cu care ne luptăm în viață. Niciodată nu ar trebui să încetăm să-L slăvim. Noi știm că aceste lucruri vor trece, indiferent care este lupta sau dificultățile din viața noastră, toate vor trece. Dar să nu ratăm oportunitatea de a slăvi Numele Său și de a-L sluji cu viața noastră. În timp ce ne aflăm în picioare, să deschidem Bibliile la Marcu 1.14-15:

„După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu.

El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape . Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”

Să privim cu atenție la aceste versete și la timpul în care aceste lucruri au fost spuse: *„După ce a fost închis Ioan...”*

După ce Isus a văzut că Ioan a fost închis, a mers în Galileea propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și spunând: *„S-a împlinit vremea,”* sau cu alte cuvinte: *„Acesta este timpul, a sosit timpul”, „și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”*

Pentru că slujba premergătorului a trebuit să meargă înaintea Lui, după ce Ioan a fost pus în închisoare, Isus spunea: *„Împărăția lui Dumnezeu este aproape, Împărăția lui Dumnezeu este aici.”* Astfel, vedem că Isus umbla spunând: *„S-a împlinit vremea, acesta este timpul, a sosit timpul”*. Este exact ca și Apocalipsa capitolul 10, unde Îngerul puternic a venit jos și a spus: *„Nu va mai fi timp,”* pentru că slujba premergătorului se încheiase, și sosise timpul pentru o schimbare a dispensației.

El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape . Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”

Acum vom merge la Luca 17 și vom citi versetul 20:

„Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.”

Isus le spusese: „*Împărăția lui Dumnezeu este aproape*”, aceasta însemnând că era lângă ei, aproape de ei, „este chiar aici peste voi”. „*Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.*” De fapt, Isus spunea: „Voi căutați ceva, așteptați ceva, însă așteptați ceva greșit. Împărăția lui Dumnezeu este aproape, este lângă voi, dar voi priviți în jur și întrebați: „Unde este? Arată-ne-o!” „*Ea nu va veni astfel încât să izbească ochiul.*” Voi faceți o greșală în presupunerile voastre.” Aceasta a fost problema tot timpul și este și astăzi.

„Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.

Nu se va zice: „Uite-o aici!” sau „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”

Isus a venit pentru că Împărăția lui Dumnezeu era în El. Când slujba premergătorului s-a încheiat și Ioan era în închisoare, El a mers în Galileea propovăduind Împărăția lui Dumnezeu și spunând: „Vremea s-a împlinit, timpul este aici, a sosit timpul, iar Împărăția lui Dumnezeu este aproape de voi.” Fariseii au început să se uite în jur pentru că aveau ideile lor despre ce însemna venirea Împărăției lui Dumnezeu. Când Împărăția lui Dumnezeu urma să vină pe pământ, aceasta trebuia să-i scape de domnia romană, să restaureze împărăția lui David și să-i readucă înapoi la gloria pe care o avuseseră în zilele lui Solomon. Acestea erau lucruri firești pe care ei le aveau în gândurile lor, așteptări firești. Avuseseră un premergător care trebuia să-L anunțe pe Mesia, să deschidă calea pentru El, dar ei

aveau în gândurile lor anumite lucruri pe care acest Mesia urma să le facă, iar când Împărăția lui Dumnezeu era aproape, au început să fie atenți deoarece așteptau o împărăție pământească, așteptau eliberarea de sub Roma și restaurarea bunăstării.

Solomon făcuse din aur și argint ceva comun pe străzile Ierusalimului, iar ei așteptau ca aceasta să se reîntoarcă, dar ei nu înțelegeau că ceea ce venea era Cuvântul făgăduit care valora mai mult decât aurul de pe străzi. Exista o putere mai mare decât cea pe care o avusese Solomon, iar concepția lor era greșită.

Dacă ne întoarcem în Marcu 1, citim că Isus le spunea: *„Împărăția lui Dumnezeu este aproape . Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”* De fapt, El le spunea: *„Împărăția lui Dumnezeu este aproape, credeți această Evanghelie, pocăiți-vă de gândirea voastră greșită, și credeți această Evanghelie.”*

Apoi, în Luca 17, ei L-au întrebat: „Păi, unde este ea? Arată-ne-o. Ea trebuie să vină, dar când va veni?” Isus le-a zis însă: „Voi nu gândiți bine!” Vedeți, ei L-au întrebat: „Când va veni Împărăția lui Dumnezeu?” Cereau o perioadă de timp, dar Isus nu le-a spus o perioadă de timp, ci o locație, fiindcă a înțeles care era problema lor. Problema lor era că ei nu credeau că Împărăția lui Dumnezeu era pe pământ în acel timp, ci o așteptau să vină. El a răspuns corect la întrebarea lor, dar în ciuda acestui răspuns corect, ei nu au înțeles deoarece concepția lor mintală era complet greșită.

Astfel, El nu a mers mai departe spunându-le: „Atunci când nu înțelegeți, trebuie să faceți un pas înapoi, să vedeți că există tipuri și umbre, iar dacă veți merge înapoi la slujba lui Ioan...” Nu, El nu a făcut aceasta, ci a răspuns la întrebare într-un fel în care dacă exista o sămânță acolo, aceasta ar fi fost adusă la viață din gândirea ei greșită. El nu le-a spus „Când”, ci „Unde”, pentru că, dacă vom înțelege Unde, atunci vom înțelege că Împărăția lui Dumnezeu nu este acolo unde am crezut noi că este. Poate am avut înțelegerea greșită.

Vedeți, același lucru se întâmplă și cu privire la venirea Domnului. „Când va veni El? Ce se va întâmpla?” „Păi, se vor întâmpla lucrurile cutare și cutare,” iar noi am putea pierde în totalitate ceea ce se petrece, pentru că nu cunoaștem localizarea căutând timpul. Și dacă nu vom fi atenți la timp, ci ascultăm ce a spus profetul despre localizare, despre Fiul omului, cum va veni El, unde va fi El, când se va uni cu Biserica Sa, ce va face El, adică Îl va reproduce pe Fiul omului din nou, vom înțelege.

Atunci când căutam timpul, aveam o înțelegere greșită, deci ar fi trebuit să caut localizarea acestei veniri. Localizarea venirii a fost la sfârșitul slujbei premergătorului, iar atunci, El a spus: „Nu mai este timp, vremea este aici, acum intrăm în acest ciclu”. Așadar, El le-a schimbat gândirea și nu le-a spus o perioadă de timp. „Când va veni Împărăția lui Dumnezeu?”, iar El le-a răspuns: „*Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile*”.

Ei întrebau: „Când?”, iar El le spunea: „Nici măcar nu o vedeți,” pentru că întrebarea care trebuia pusă, nu era „Când?”, ci „Unde?” Eu aș spune că același lucru se repetă și astăzi. Întrebarea nu este: „Când?”, ci „Unde?” Dacă vom putea răspunde la această întrebare, vom vedea multe lucruri.

„...se va zice: „Uite-o aici!” sau „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”

Să mergem acum la Ioan 14. Sunt uluit de felul în care răspunde Isus la întrebările puse. Sunt întotdeauna uluit cum a răspuns Isus în Biblie, la întrebările fariseilor, saducheilor, scribilor, pentru că nu este felul în care răspundem noi la întrebări, fiindcă El mergea întotdeauna în inima problemei. Întotdeauna.

Să mergem la Ioan 14.16-17:

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în

veac;

și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Pentru mintea firească, Isus vorbea în pilde, dar dacă avem vederea unui vultur și putem zbura mai sus de înțelegerea normală a omului, tot ceea ce a spus El, are un înțeles desăvârșit. El le spunea: *„Vă voi trimite un alt Mângâietor, Îl voi ruga pe Tatăl să vă trimită un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”*

Așadar, El a făcut același lucru și cu apostolii cărora le spunea: „Este un Mângâietor care va veni, Duhul adevărului, iar lumea nu-L va primi pentru că nu-L poate vedea și nici nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți”. Unde? Unde va veni Împărăția?

„Dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” Isus stătea acolo, El fiind Mângâietorul, Mângâietorul locuia în El, Acesta fiind Viața lui Dumnezeu, Duhul Sfânt în măsură deplină era în El, iar El le spunea: „Lumea nu o poate vedea pentru că este invizibilă, este ca și vântul, nimeni nu știe de unde vine și încotro se îndreaptă. La fel este și cu cei care se nasc din Duhul lui Dumnezeu. Lumea poate vedea efectele, dar nu-L poate vedea pe El.” Apoi a adăugat: „Ei nici nu L-au cunoscut, dar voi L-ați cunoscut”. Cum L-au cunoscut ei? Isus le-a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl.” Este cu voi. „Acest Duh pe care Îl veți primi, Îl cunoașteți pentru că este cu voi și va fi în voi.”

Versetul 18: *„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.”*

Acum, dintr-o dată, El le-a spus ceea ce venea. „Mă voi ruga la Tatăl, la o altă Ființă care Se află undeva, și El vă va trimite un Mângâietor, o altă Ființă de

altundeva, iar acel Mângâietor este acum cu voi și va fi în voi, dar Eu voi veni la voi". Slăvit să fie Domnul! El începuse să le dea indicii despre ceea ce se întâmpla.

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

Fratele Branham spunea: „Făcându-i pe toți Una”. Cine sunt acești toți una? Voi, El, Tatăl, toți sunt una. Așadar, unde va fi Împărăția? Împărăția lui Dumnezeu nu va veni așa încât să izbească ochiul, ci ea este în voi.

Fratele Branham a spus în mesajul **Lumea se destramă** din anul 1963. El a predicat două mesaje cu același titlu, la o săptămână distanță, iar acest citat este din luna Noiembrie:

„Un cer și un pământ nou, pentru că cerul și pământul dintâi vor trece”. Dar despre acest cer și pământ nou, Pavel a spus în Evrei 12:28: „Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina”. Cum am intrat noi în ea? Nu printr-un sistem religios; ci, Împărăția lui Dumnezeu este în voi. Împărăția! Împărăția și Cuvântul Său este Unul și același lucru, și este în voi...”

Astfel, când noi primim Cuvântul, Îl primim pe Împărat, primim Împărăția.

„...legitimând ceasul în care trăim noi acum. Făgăduința dată de Dumnezeu pentru această epocă, iată-ne, trăind cu Împăratul, stând în locurile cerești, uitându-ne la El făcând aceste lucruri.”

Acum vreau să mergem împreună la Evrei 12.25-26:

„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri,

*al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta:
„Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.”*

Cum a scuturat El pământul? Prin Glasul Său. Cum va scutura El cerul și pământul? Prin Glasul Său. Printr-un alt Glas.

„Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.

Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică,

fiindcă Dumnezeuul nostru este „un foc mistuitor”.”

Aici, apostolul Pavel spune că așa cum Dumnezeu a vorbit la muntele Sinai și pământul a fost scuturat, totul fiind atât de înfricoșător și plin de groază încât Moise a spus că se temea și tremura, acum venea un Glas care vorbea din nou, și care nu a scuturat doar pământul, ci a scuturat cerul și pământul pentru ca tot ce nu putea fi scuturat, să fie scuturat. Apostolul Pavel a spus că noi am primit o Împărăție ce nu poate fi clătinată. Dacă astăzi dorim să apucăm ceva ce nu va fi clătinat, nu există decât un singur lucru pe care îl cunoaștem și care nu va fi scuturat, acesta fiind Împărăția lui Dumnezeu. Este Împărăția lui Dumnezeu care venea în inima Miresei Sale.

Acum, vom mai citi un citat din al doilea mesaj **Lumea se destramă**, care spune:

„Noi suntem morți. Viețile noastre sunt ascunse în Dumnezeu prin Hristos”. Și nu numai aceasta, ci „Noi am înviat cu El!” Unde am înviat noi? Într-un sistem, o denotațiune, o organizație? Noi suntem înviați în Împărăția lui Dumnezeu!”

Aceasta este nașterea noastră din nou. Prin botezul Duhului Sfânt, noi am fost înviați în Împărăția lui Dumnezeu!

„Împărăția lui Dumnezeu este în voi.” De ce? Toate aceste sisteme făcute de om trebuie să cadă. „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. Iar noi am primit o Împărăție, o Împărăție care nu poate fi clătinată sau mișcată. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu! Nu un sistem, nu o roată politică, nu o denotațiune, ci o Împărăție! Amin! Iar subiecții săi sunt morți față de sistemele acestei lumi. Subiecții ei sunt morți față de aceste organizații, sunt morți față de sistemele politice, fiind vii și înviați de Puterea Împăratului.

Acum, noi suntem într-o Împărăție, stând în locurile cerești cu Împăratul veșnic, bucurându-ne de Viața veșnică prin Cuvântul veșnic, mergând într-un Cer veșnic pentru a fi totdeauna cu El. Aleluia! Trăind în Prezența Împăratului! Oh, Îl iubesc! Sunt atât de bucuros să fiu unul dintre ei. Sunt atât de bucuros să fiu mort în Hristos și viu în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta nu este Casa mea; noi căutăm o Împărăție. Căutăm Împăratul. Noi suntem deja în Împărăție. Așteptăm venirea Împăratului, iar Împăratul va veni repede la Împărăția Sa.”

„Pentru că noi am primit o Împărăție ce nu poate fi clătinată”. Toate aceste celelalte lucruri se destramă. America se destramă. Europa se destramă. Asia se destramă. Toată lumea se destramă. „Dar noi suntem într-o Împărăție, într-o Împărăție veșnică, ce nu poate fi clătinată”.

Ultimul paragraf al acestui ultim citat este astăzi mai adevărat ca niciodată. Toate sistemele au fost clătinate sub Glasul lui Dumnezeu care atunci când a vorbit astăzi, a scuturat fiecare sistem. De multe ori, noi ne rezumăm la niște concepții firești asupra unui lucru și anume, atunci când vine un Glas, acel mare Glas va scutura, fiind un tunet mare, iar noi începem să ne gândim că totul se va întâmpla dintr-o dată, foarte repede, dar eu aș vrea să vă spun că acel Glas încă mai răsună și mai scutură. El scutură lumea, prieteni, iar noi o vedem, putem vedea sistemele sale, putem vedea cum se destramă tot.

„America se destramă. Europa se destramă. Asia se destramă. Toată lumea se destramă. „Dar noi suntem într-o Împărăție, o Împărăție veșnică, ce nu poate fi clătinată”.

Ce înseamnă aceasta, prieteni? Lumea se prăbușește, dar noi nu ne prăbușim. Tot ce ne înconjoară poate cădea, fiind scuturat. Poate să fie un aer de nesiguranță care se apropie din ce în ce mai mult de noi, poate exista din ce în ce mai multă cădere sau tensiuni, pot avea loc tot mai multe lucruri, mai multe repercusiuni și mai multă nesiguranță, fie din pricina unui lucru care izbucnește într-un anumit loc sau din pricina altui lucru, acea nesiguranță ajungând din ce în ce mai aproape de noi, afectând slujba noastră sau alte lucruri, dar noi suntem în siguranță într-o Împărăție ce nu poate fi clătinată.

Dacă tot ce ne înconjoară se prăbușește, trebuie să înțelegem că trebuie să se prăbușească. Lumea se destramă, iar fratele Branham a spus: „*Lăsați-o să se destrame.*” Uneori, noi lucrăm din greu să ținem lucrurile laolaltă, dar ceea ce trebuie să facem, este să ne amintim că totul se va prăbuși și va arde. Tot ce este pe acest pământ și nu a fost răscumpărat, va fi ars pentru a crea un Mileniu nou, pentru ca o Mireasă și un Mire să pășească în el. Aceasta face parte din Planul și Programul lui Dumnezeu. El a văzut mai dinainte aceste lucruri, acesta fiind felul în care vor fi lucrurile, dar noi nu vrem să zăbovim asupra felului în care merg lucrurile pentru că este felul în care trebuie să meargă.

Poate ne descurajăm când vedem știrile, când vedem că lucrurile se schimbă,

cultura se schimbă, legile se schimbă, politica se schimbă. Ne descurajăm, dar să nu lăsăm ca această descurajare să persiste, ci să mergem la Cuvânt și vom vedea că aceste lucruri trebuie să fie, și atunci suntem încurajați.

Zilele trecute am vorbit cu cineva despre controlul armelor, fiindcă băieții mei m-au întrebat fiind puțin neliniștiți cu privire la pierderea armelor de vânătoare. Noi iubim vânatul, este ceva ce facem ca familie, dar am vorbit cu un frate și i-am spus că atunci când vor bate la ușa mea, când legea va fi schimbată și nu vom mai avea voie să deținem o armă, eu nu le voi îngropa în curtea din spate, nici nu voi începe o luptă cu guvernul, pentru că aceste lucruri trebuie să meargă în direcția aceea. Atunci, îmi voi lua arma și o voi preda cu zâmbetul pe buze pentru că zilele mele pe pământ sunt aproape de sfârșit.

Noi facem parte dintr-o Împărăție care nu poate fi clătinată. Chiar dacă ne vor fi luate anumite lucruri, nu îmi va putea fi luat niciodată Mileniul, poziția, siguranța mea în Hristos și pacea pe care o am în inimă. Ne pot fi luate privilegiile sau drepturile, ne poate fi luat orice, dar Împărăția nu ne poate fi luată. Împărăția este aici pe pământ, este în inima Miresei Sale. Totul se mișcă ca răspuns la maturitatea Miresei. Lucrurile trebuie să decurgă așa, și vă spun: nu risipiți multă energie luptând pentru lucruri care nu înseamnă mult și care vor arde. Să rămânem cu ceea ce nu poate fi clătinat. Să ne alocăm timpul, atenția și inima pentru ceea ce ne izbăvește, pentru Piatra pe care am fost zidiți și pentru ceea ce ne oferă pace atunci când are loc o furtună în jur. Să acordăm atenție acestor lucruri, iar dacă va trebui să renunțăm la anumite lucruri, vom renunța pentru că moștenirea noastră este asigurată.

Există lucruri spre care mergem, iar pentru a ajunge de aici, în noul Mileniu, trebuie să izbucnească haosul. Haosul se va declanșa în jurul nostru, iar aceste lucruri trebuie să aibă loc ca să avanseze profeția. Noi știm că va veni o constrângere mai mare, că va fi o prigoană mai mare și presiuni mai mari, știm că Mireasa va fi împiedicată să propovăduiască, că se va încerca să fie redusă la tăcere, iar ușile bisericilor vor fi închise. Noi știm aceste lucruri, pentru că există o prorocie în direcția aceasta, iar dacă lucrurile vor merge în această direcție, nu vrem să ne opunem. Când vor începe să se restrângă lucrurile, când va veni

prigoana, pierderea drepturilor și a privilegiilor, se va confirma faptul că fratele Branham a avut dreptate. Totul se va desfășura exact la timp, aceste lucruri trebuie să fie așa.

Dacă ne pierdem concentrarea asupra a ceea ce contează cu adevărat, sunt o mulțime de lucruri care ne pot tulbura și putem deveni foarte deranjați, furioși și frustrați, dar aceasta nu este decât latura noastră umană.

Zilele trecute am citit un citat în care fratele Branham spunea că noi nu suntem cetățenii acestei lumi, ci ai cerului, și că trebuie să ne comportăm ca și cetățeni ai cerului. Ceea ce spunea el, este că trupul nostru nu este un cetățean al cerului pentru că acesta este cetățeanul Americii. Dar în duhul nostru, sufletul nostru este un cetățean al cerului. De aceea, fratele Branham, fiind un cetățean american, nu depășea semnul limitei de viteză. Înțelegeți ce vreau să spun? El se supunea locului în care l-a pus Dumnezeu în trup. În umblarea sa în acest trup, el s-a supus anumitor lucruri, din cauza locului în care l-a pus Dumnezeu, sub jurisdicția și legea pe care Dumnezeu a îngăduit-o asupra vieții sale. El a început să explice toate aceste lucruri, spunând de asemenea că America va cădea, că se va prăbuși, se va sfărma și nu va mai exista nicio America. Dar Împărăția lui David, scaunul de domnie al lui David va fi stabilit pe pământ, iar noi vom face parte din acea Împărăție pentru că suntem cetățeni ai cerului.

Noi să nu rămânem prinși în acestea pe măsură ce se schimbă atmosfera și lucrurile. Am auzit oameni care spun: „George Washington a fost creștin, și a luptat pentru cutare și cutare”, dar aceea a fost ziua lui George Washington. Aceasta nu este ziua lui George Washington. Fratele Branham a spus că el a fost un creștin, că s-a rugat înainte de a trece Valley Forge, dar noi știm că a trebuit să existe o America. Trebuia să existe o America din care să iasă profetul, a trebuit să existe libertatea religiei pentru ca Mesajul să poată fi propovăduit. Dumnezeu folosea instrumentele Sale, poporul Său pentru a aduce la suprafață scopul Său.

În zilele timpurii au existat creștini care au dorit libertate și s-au răsculat împotriva autorităților. Ei au făcut toate aceste lucruri pentru a crea America, și ca să poată

exista libertatea religioasă, astfel ca planul lui Dumnezeu să meargă mai departe și să poată ieși de aici profetul. Suntem de acord cu aceste lucruri? Dar ziua de azi nu este ziua de atunci.

Fratele Branham a spus că America a refuzat ziua ei de har și că el nu se va mai ruga pentru ea; iar dacă el nu s-a mai rugat pentru ea, noi de ce să mai luptăm pentru ea? Nu-i așa?

Să ne gândim la faptul că oamenii aceia duhovnicești s-au luptat pentru libertate religioasă și pentru toate aceste lucruri, dar chiar ceea ce au creat ei, este ceea ce în Apocalipsa 13 va întoarce totul înapoi la sistemul Fiarei. Astfel, noi trebuie să privim întregul tablou, și chiar dacă spunem: „Ce început bun, ce temelie creștină,” să înțelegem că Dumnezeu a îngăduit să iasă la suprafață toate aceste lucruri. De fapt, ele au trebuit să se ridice așa, pentru că Fiara cu cele două coarne: civil și ecleziastic, care s-a ridicat, să se unească cu această Fiară care arăta ca un miel, dar despre care fratele Branham a spus că era un bivol. Toate acestea au trebuit să se întâmple pentru ca Dumnezeu să-Și ridice și să-Și conducă copiii să creeze America, un scenariu pentru ridicarea libertății religioase, fiindcă trebuia să existe un corn ecleziastic și unul politic. Noi nu vrem să ne întoarcem să repetăm ceea ce a spus George Washington fiindcă aceea a fost pentru altă zi, ci noi vrem să aflăm scopul nostru în ziua de azi. În ce zi suntem noi, în ce ceas și care este scopul nostru astăzi.

Dacă ne gândim la Biblie, fratele Branham a spus că întotdeauna a fost un blestem ca un evreu să părăsească țara făgăduită. Noi cunoaștem povestea lui Iosif și a fraților săi. Iosif a fost vândut în robie, s-a ridicat la mâna dreaptă a puterii și și-a chemat tatăl și frații în Egipt, într-un timp de foamete, spunându-le că va avea grijă de ei. Dar Iacov nu ar fi trebuit să părăsească țara făgăduită. Ce l-ar fi putut convinge să meargă acolo? Nimic altceva decât faptul că fiul său era pe tron. Astfel, s-au mutat acolo și au fost binecuvântați și au prosperat, dar chiar acea mutare a fost cea care i-a pus în robie și au devenit sclavi. Dar toate acestea au trebuit să se întâmple pentru a împlini profeția. Dumnezeu îi spusese deja lui Avraam că copiii săi urmau să fie robi într-o țară străină timp de patru sute de ani. Însă numai pentru că s-a întâmplat aceasta, nu înseamnă că israeliții pot părăsi

țara făgăduită și să fie binecuvântați. Ei au părăsit țara făgăduită, iar Dumnezeu a călăuzit lucrurile așa din pricina prorociei, dar ei au devenit robi, în timp ce această America a devenit Fiara din Apocalipsa 13.

Prieteni, haideți să nu privim în oglinda retrovizoare, ci să privim înainte și să ne întrebăm ce vrea Dumnezeu să facem acum? Eu aș spune: „Ceea ce vrea Dumnezeu să fac acum, este să nu privesc la nimic din ceea ce va fi scuturat, ci să mă concentrez pe Împărăția care nu poate fi clătinată și să las ca totul să se desfășoare așa cum a fost rânduit de El.”

Eu mă rog ca Dumnezeu să mă ajute să nu-mi crească tensiunea deloc; Dumnezeu să ne ajute să nu pierdem controlul emoțiilor noastre, să nu ne descurajăm și să nu fim demoralizați în timp ce vedem lumea mișcându-se în pas cu profeția, spre împlinirea a ceea ce ne-a spus profetul că se va întâmpla. Amin! Noi ar trebui să privim în sus, să ne bucurăm și să spunem: „Slăvit să fie Domnul! Aceasta este exact ceea ce a spus El că se va întâmpla.” Ce se întâmplă? Împărăția vine la manifestare. Împărăția este aici, iar noi vom trece de la faza aceasta, la faza următoare. Acesta este un lucru bun pentru noi, prieteni.

Așadar, noi privim la o Împărăție care nu poate fi zdruncinată.

În **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**, fratele Branham a spus:

„Atunci, Căpetenia noastră este o Împărăție. „Împărăția lui Dumnezeu este în voi”, a spus Isus. Împărăția! Noi nu suntem o denominațiune, ci aparținem unei Împărății, iar Împărăția este Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață în propria voastră viață.”

Așadar, ce este Împărăția lui Dumnezeu? *„Este Cuvântul, este Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață în propria voastră viață.*

... aducând la împlinire în această zi, fiecare făgăduință, așa cum a făcut în ziua în care Cuvântul și Dumnezeu au fost una. Astăzi, Cuvântul și Dumnezeu sunt una în Biserica Sa, făcând-o Căpetenia Trupului răscumpărat, ca să aducă Mesajul în ziua din urmă, și să fie luată sus din morți, în înviere, să meargă înapoi și să fie restaurată din nou, ca Adam și Eva, la început în grădina Eden. Tripla taină a lui Dumnezeu, Trupul Său!”

Atunci, întrebarea mea este: Împărăția lui Dumnezeu este pe pământ? Da! Împărăția lui Dumnezeu este pe pământ. Împărăția lui Dumnezeu nu vine astfel încât să izbească privirea sau să putem spune: „lat-o aici,” sau „iat-o acolo,” ci Împărăția lui Dumnezeu este în voi. Este Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață prin nașterea din nou, este Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață în voi.

În **Căminul viitor**, fratele Branham a spus:

„Chiar dacă Sângele a curs, încă mai trebuie să fie curățat de Foc, așa este, pentru un loc în care să locuiască Dumnezeu. Potențial, Dumnezeu Și-a ocupat deja locul Său de locuire. Împărăția lui Dumnezeu este acum pe pământ, în inimile sfinților Săi. Sunt atributele Sale pe care El le-a început la început. Acum, atributele Sale sunt răscumpărate. Ce așteaptă El?”

Aceasta este ceea ce aș vrea să rețineți. El a spus că atributele Sale au fost răscumpărate și Împărăția este aici, în inima poporului Său. Atunci ce așteaptă El? *„Să răscumpere pământul.”* Deci, ce așteaptă El? Să ardă pământul. A fost un botez cu apă în ziua lui Noe, un botez cu Sânge atunci când a fost răstignit Isus Hristos și va fi un botez cu foc, care va aduce după sine instalarea Mileniului.

„...să stabilească atributele Sale pe el, pentru a împlini cu exactitate planul Său rânduie mai dinainte. Înțelegeți?”

Noi suntem în acel timp, Împărăția lui Dumnezeu este aici, răscumpărarea a venit

la Mireasă, Împărăția este aici, Cuvântul lui Dumnezeu este făcut Duh și Viață în Ea. Ea este manifestarea acestui ceas, Ea este aici declarând Împărăția lui Dumnezeu. Dar ce așteaptă Ea? Mai există un pas, acesta fiind arderea cu foc, pentru a stabili Împărăția lui David înapoi pe pământ. Tot ce se petrece acum se îndreaptă spre aceasta.

Tot în **Căminul viitor**, fratele Branham a spus:

„Când S-a ridicat din apă, el a spus: „Am văzut cerul deschis”. Profetul a văzut aceasta, el a văzut cerul deschis.

Iar aici a venit, coborând din cer, forma unui Porumbel, iar un Glas a spus: „Aceasta este partea Mea din pământ pe care am răscumpărat-o, iar din această parte a pământului, voi răscumpăra restul, pentru că El este Cuvântul Meu făcut trup.”

Așadar, când Porumbelul, care este Duhul Sfânt, a venit, când Dumnezeu a venit la râul Iordan, când Ioan îl boteza pe Isus, el a văzut cerul deschis și pe Duhul Sfânt în chip de Porumbel coborând și odihnindu-se peste Isus Hristos, iar fratele Branham a spus: „Aceasta este partea Mea din pământ pe care am răscumpărat-o,” pentru că trupul lui Isus fusese făcut din pământ, iar Focul sfânt care cobora de la Dumnezeu, răscumpăra și pretindea acea parte din pământ.

Așadar, când Ioan a văzut această scenă derulându-se, era Duhul lui Dumnezeu care pretindea acea parte de pământ. „...iar din această parte de pământ, voi răscumpăra restul, pentru că El este Cuvântul Meu făcut trup”. Eu am adus întreaga lume la existență prin Cuvântul Meu.” Evrei 11. „Satan l-a ținut în tot acest timp, dar am venit să-l răscumpăr. Atât de mult din el a făcut trupul Său, iar Eu vin să locuiesc în El.”

Aș vrea să nu uitați că El a venit jos în chipul Duhului Sfânt pentru a pretinde acea

parte din pământ prin care urma să răscumpere restul. Acum, aş vrea să ne luăm câteva minute și să mergem la Scripturi. Să deschidem la cartea lui Marcu. Vreau să aruncăm o privire la natura Împărăției, pentru că Împărăția era pe pământ în Isus Hristos, dar ei nu L-au cunoscut și nu au văzut-o. Evreii așteptau o domnie firească a unui împărat firesc, dar Împărăția era aici, aceasta fiind Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață în Isus Hristos. Dar ei nu au văzut-o. Aș vrea să fim atenți la natura acestei Împărății în Isus Hristos, ca să înțelegem niște lucruri despre noi deoarece știm că Împărăția este tot aici, în inimile sfinților Săi. Așadar, vreau s-o înțelegem acolo, ca s-o putem înțelege aici.

Marcu 1.9-12:

„În vremea aceea, a venit Isus din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan.

Și îndată, când ieșea Isus din apă, el a văzut cerurile deschise și Duhul coborându-Se peste El ca un porumbel.

Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.”

Îndată, Duhul a mânat pe Isus în pustie (Aceasta este partea pe care aş vrea să ne concentrăm), unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satan. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice și-l slujeau îngerii.”

Așadar, aici avem această mare declarație: *„Eu am răscumpărat această parte a pământului, iar din aceasta voi răscumpăra restul.”* Acum, privind natura Împărăției care venea, primul lucru care a avut loc a fost că Duhul L-a dus în pustie, L-a condus afară în pustie pentru a fi ispitit de Diavolul. Primul lucru pe care l-a făcut El, nu a fost să iasă și să zdrobească sistemele oamenilor, ci primul lucru pe care l-a făcut, a fost să meargă în pustie ca să fie ispitit de Diavol.

De multe ori, noi auzim citate, și există multe, despre poziția noastră în Hristos și despre cine suntem cu adevărat. Nu a existat nimeni care să aibă față de Dumnezeu poziția pe care a avut-o Hristos, și nu a fost nimeni care să aibă o poziție mai mare. Dar poziția Lui nu a rodit o viață ușoară, o exercitare a puterii care să-L scutească de suferință, de greutate și de supunerea față de sistemele lumii. Împărăția care a venit, puterea, poziția pe care El o avea, nu a ridicat pentru El o împărăție pământească a laudei, a adorării, a lipsei de suferință și a unui trai ușor. Împărăția care venea, era Cuvântul, era Cuvântul făcut Duh și Viață, iar acel Cuvânt făcut Duh și viață a trebuit să treacă printr-o fază de testare în care a trebuit să meargă în pustie, singur, departe de oameni, ca să fie ispitit și încercat de Satan. Mă întreb dacă nu ni se poate întâmpla și nouă același lucru?

Noi suntem într-o poziție glorioasă, avem o Împărăție care nu poate fi clătinată, totul este puternic, măreț, este Cuvântul lui Dumnezeu care nu poate fi învins, dar uneori vedem slăbiciuni, încercări, greutate și dificultăți, prin care, Diavolul se va apropia și încearcă să ne determine să ne îndoim că facem parte din Împărăție, dintr-o Împărăție Atotputernică, care nu poate fi clătinată, pentru că toată viața noastră se dăruiește; suntem atât de încercați încât tot ce ne înconjoară este clătinat și se prăbușește. Diavolul va încerca să ne determine să ne îndoim că facem parte din această Împărăție, motivând că Miresei, celor aflați în Împărăție, nu ar trebui să li se întâmple așa ceva. Dar este exact ceea ce I s-a întâmplat și lui Isus Hristos, iar dacă I s-a întâmplat Lui, nu ni se va întâmpla și nouă?

În **Epoca bisericii Laodicea**, din Cartea Epocilor Bisericii citim:

„O privire rapidă asupra Scripturilor care arată biruința Domnului Isus, va aduce la suprafață adevărul acestei propuneri. În Matei 4, unde Isus este ispitit de Diavol, El a biruit ispitele personale ale Satanei, prin Cuvânt și numai prin Cuvânt. Isus a biruit prin Cuvânt, fiecare din cele trei mari încercări care corespund exact ispitei din grădina Eden: pofta trupului, a ochilor și mândria vieții. Eva a căzut în fața ispitei personale a Satanei, prin faptul că a eșuat în a folosi Cuvântul. Adam a căzut prin neascultarea directă a Cuvântului, dar Isus a biruit prin Cuvânt. Și îngăduiți-mi să vă spun că aceasta este singura cale prin care poți fi un biruitor, este singura cale prin care poți ști că biruiești, pentru că acest Cuvânt nu poate

eșua.”

Aceasta este o afirmație interesantă. Care este singura cale prin care știm că biruim? Aceea pe care ne-a spus-o fratele Branham aici. Dar în încercare, când luăm Cuvântul și-l facem pe vrăjmaș să facă un pas înapoi, noi luăm pur și simplu Cuvântul și-l mărturisim, fiindcă El este Marele Preot al mărturisirii noastre.

Așadar, noi spunem: „Prin rănilor Lui, sunt vindecat. Prin rănilor Lui sunt vindecat, prețul a fost plătit la Calvar, iar eu mă împotrivesc ție, Diavole, în Numele lui Isus Hristos, fiindcă sunt un copil al Domnului! Toate făgăduințele sunt ale mele, și sunt vindecat în Numele lui Isus; sunt deja vindecat!” Totuși, niciunul dintre simptome nu se schimbă, dar înțelegem că Isus nu a spus: „Acesta este felul în care știm că biruim; știm că biruim când se schimbă simptomele.” Nici fratele Branham nu a spus așa. Așadar, trebuie să fim foarte atenți. Fratele Branham a spus că această Mireasă trebuie să fie încercată așa cum a fost încercată mireasa lui Adam. Înseamnă că, dacă suntem Mireasa, dacă a existat un Adam și un al doilea Adam, iar noi facem parte din Mireasa celui de-al doilea Adam, dacă suntem acea Mireasă care s-a unit cu El, dacă facem parte din acea Împărăție, și acea Împărăție este în noi, trebuie să trecem prin aceeași încercare prin care a trecut și Eva. Eva a fost încercată în trei lucruri: pofta ochilor, a firii și a mândriei vieții (în limba română a fost tradus: „*pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșia vieții.*” 1 Ioan 2.16).

Aceasta este încercarea sau ispitirea prin care Mireasa trece chiar acum. În fiecare zi, noi suntem ispitiți prin pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, iar singurul fel prin care știm că biruim este că luăm Cuvântul. Nu pentru că pleacă ispita, se încheie încercarea sau se schimbă simptomele. Adevărata biruință, adevăratul succes, nu este atunci când se schimbă simptomele, ci atunci când în noi se ridică Ceva și luăm Cuvântul indiferent de ceea ce văd ochii, simte trupul sau se petrece pe tărâmul nostru emoțional; noi suntem biruitori, când stăm pe Cuvânt și numai pe Cuvânt.

Noi avem o idee greșită și ne gândim că suntem vindecați numai când biruim. Aceasta este într-adevăr o biruință, dar prieteni, nu în felul acesta știți că ați biruit,

ci singura cale este să stați cu Cuvântul pentru că El nu va eșua.

Fiecare dintre noi ajungem în viață la clipe când lucrurile merg în cicluri. Fratele Branham ne-a spus cât se poate de clar că noi parcurgem cicluri. Bisericele trec prin cicluri și familiile trec prin cicluri, pentru că sunt momente în care suntem pe vârful muntelui, apoi jos în vale, toate aceste lucruri fiind menite să ne crească. Ajungem la clipe în care rugăciunea noastră primește răspuns în mod constant, în viețile noastre au loc lucruri supranaturale, apoi, ajungem la un timp în care rostim aceeași rugăciune, credem aceleași lucruri, dar se pare că nu se mișcă nimic. Atunci ne întrebăm: „De ce atunci am biruit, iar acum nu biruiesc? Acela a fost un succes, iar acesta este eșec?” Cu siguranță, nu! Singurul fel în care vom ști că biruim este dacă luăm Cuvântul, deoarece știm că El nu poate eșua. Așadar, trebuie să trecem prin test, prieteni. Trebuie! Această Mireasă trebuie să fie încercată în același fel în care a fost încercată Eva. Noi va trebui să ne confruntăm cu încercarea, iar singurul fel în care vom ști că biruim, este dacă vom sta cu Cuvântul.

Fratele Branham a spus că Isus ne-a dat acest exemplu când a fost testat El.

În mesajul **Căutându-L pe Isus** din anul 1953, el a spus:

„Satan L-a dus sus pe Templu și a zugrăvit Scripturile pentru El, dar El i-a spus: „De asemenea este scris.” Apoi, el L-a luat sus pe munte și i-a arătat toate împărățiile, dar Isus a spus: „Este scris”, biruindu-l pe Diavol prin Cuvântul lui Dumnezeu, fără să folosească nicio putere, deloc.”

Ascultați, aceasta era Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, iar venirea Ei a fost încercată într-un Om. Scopul venirii Ei nu a fost ca Dumnezeu să-Și arate puterea, ci încercarea exercitată asupra acestui Om era menită să arate că Cuvântul nu avea să eșueze în El. Testul Cuvântului este cel mai mare test.

„...aducând fiecare binecuvântare divină jos, la îndemâna celui mai umil și slab dintre creștini. Cât timp credeți că Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și spuneți, „Este scris,” Cuvântul lui Dumnezeu îl va învinge pe Satan, oriunde, oricând și în orice condiții. Cu siguranță o va face.”

În **Viziunea din Patmos**, din Cartea epocilor bisericilor, fratele Branham a spus:

„Nu te teme, Ioane. Nu te teme, turmă mică. Tu ești moștenitorul a tot ceea ce sunt Eu. Toată puterea Mea este a ta. Omnipotența mea este a voastră în timp ce Eu stau în mijlocul vostru. Eu nu am venit pentru a aduce teamă și eșec, ci dragoste, curaj și putință. Toată puterea Mi-a fost dată Mie și este a voastră să o folosiți. Vorbește Cuvântul, iar Eu Îl voi înfăptui. Acesta este Legământul Meu, și nu poate eșua.”

„Toată puterea Mi-a fost dată Mie, dar este a voastră să o folosiți.” Cum? Prin vorbirea Cuvântului. Vorbind și crezând Cuvântul. Începând din Geneza, Dumnezeu a trebuit să vorbească Cuvântul și să creadă propriul Său Cuvânt ca să-L vadă venind la împlinire, iar noi trebuie să vorbim și să credem Cuvântul Său. Noi nu suntem aici ca să ne temem sau ca să fim tulburați, ci ca să avem dragoste și bucurie, siguranță și înțelegere. Dar cum îl vom birui pe Diavol? Cum vom birui astăzi? Prin faptul că vorbim Cuvântul, stăm cu Cuvântul și lăsându-L pe El să Îl aducă la împlinire. Amin!

Eu cred că uneori, iar aici vorbesc despre mine pentru că nu știu dacă și voi reacționați la fel, dar uneori suntem descurajați pentru că vrem să vedem manifestări mai mari ale puterii, și cred că sunt și vor fi mult mai multe manifestări ale puterii, în Mireasă. Eu cred aceasta. Cuvântul vorbit și tot felul de lucruri, dar uneori suntem descurajați pentru că vrem să vedem mai mult, mai multă putere dinamică pentru Mireasă, pentru că avem Cuvântul. Dar încercarea vine în spatele pustiei, când ești singur. Acea este clipa încercării, iar întrebarea care se ridică este: „În clipele acelea putem rămâne cu Cuvântul și să-L vedem pe El cum Îl aduce la împlinire, ca să primească slava pentru supranatural? Pentru ca puterea Lui să fie etalată și El să fie glorificat?”

Uneori, dorința noastră arzătoare pentru o mare Dinamică este doar dorința noastră personală de a fi legitimați, ca să fim numiți cumva, dar nu acesta este Dumnezeu.

Fratele Branham a spus în anul 1961, în mesajul **Așteptări**:

„O mare trezire adevărată nu ocupă titlurile primelor pagini sau alte lucruri ca acestea. Nu, nu. Există un singur lucru care i-a lipsit lui Isus în Viață. Nu îmi place să spun aceasta, dar așa este. Lui Isus i-a lipsit un singur lucru: o etalare modernă. El nu s-a lăudat niciodată cu nimic, nu. Astăzi, fiecare trebuie să ocupe titlurile și să se laude în legătură cu ceea ce face. Acela este un piept împodobit. Așa este. Acela nu este un slujitor al lui Dumnezeu, pentru că un slujitor al lui Dumnezeu va fi smerit și se va da înapoi.”

Acesta este un citat minunat, prieteni. Isus nu a beneficiat de o etalare modernă, iar fratele Branham a spus aceasta de mai multe ori, și anume, că lui Isus I-a lipsit ceva, adică El nu S-a dat în spectacol. El nu a făcut nimic pentru a primi aprobarea oamenilor sau cu scopul de a arăta Cine era; El nu a făcut decât ceea ce Îi arăta Tatăl pentru a fi pe placul Său.

Amintiți-vă că fratele Branham ne-a spus că El a mers la scaldătoarea din Betesda, unde erau tot felul de oameni cu diferite afecțiuni: ologi, orbi, care doreau să intre în scaldătoare. El a pășit înăuntru, printre cei bolnavi și schilozi, pentru a ajunge la un om, care suferea de treizeci de ani de o boală, I-a vindecat doar pe el și a plecat. „De ce?” a întrebat fratele Branham, și tot el a răspuns: „Pentru că aceasta a fost ceea ce I-a arătat Tatăl să facă.” El n-a fost acolo ca să caute atenție sau o slavă personală, ci Împărăția era pe pământ, iar Ea nu a fost adusă pentru spectacol, pentru ca cineva să se joace cu Ea sau pentru demonstrații ale puterii care să aducă slavă oamenilor, ci a fost adusă pentru scopul lui Dumnezeu. Dumnezeu lucra la scopul Său, totul trebuind să fie făcut pentru scopul Său.

Acum vom merge la Matei 8.3-4:

„Isus a întins mâna, S-a atins de el și a zis: „Da, vreau, fii curățit!” Îndată a fost curățită lepra lui.

Apoi, Isus i-a zis: „Vezi să nu spui la nimeni, ci du-te de te arată preotului și adu darul pe care l-a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei.”

Ce s-ar întâmpla cu aceasta într-o biserică penticostală modernă?

Să mergem și la Marcu 7.34-36:

„Apoi Și-a ridicat ochii spre cer, a suspinat și a zis: „Efata”, adică „Deschide-te!”

Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba și a vorbit foarte deslușit.

Isus le-a poruncit să nu spună nimănui, dar, cu cât le poruncea mai mult, cu atât Îl vesteau mai mult.”

Care a fost abordarea lui Isus? El a deschis urechile și limba unui surdomut, spunând: „Să nu spuneți nimănui.”

Marcu 8.29:

„Dar voi”, i-a întrebat El, „cine ziceți că sunt Eu?” „Tu ești Hristosul!” I-a răspuns Petru.

Isus le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui lucrul acesta despre El.”

Luca 8.54-56:

„Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat cu glas tare: „Fetițo, scoală-te !”

Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce.

Părinții ei au rămas uimiți. Isus le-a poruncit să nu spună nimănui cele întâmplare.”

Ioan 5.19: *„Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”*

Fratele Branham a folosit acest verset de nenumărate ori pentru a ne spune că Isus a fost condus de vedenii. El nu a ieșit să facă ce voia El, ci a făcut ceea ce L-a călăuzit Dumnezeu să facă pentru scopul lui Dumnezeu, așa cum l-a arătat El. Iar când Dumnezeu făcea ceva, El le spunea oamenilor: *„Să nu spuneți nimănui.”* Petru și cei de lângă el au primit descoperirea că El era Hristosul, dar El le-a spus: *„Să nu spuneți nimănui.”* El a înviat morții și a spus: *„Să nu spuneți nimănui”*, a deschis urechile surde și a spus: *„Să nu spuneți nimănui.”* Vedeți, Isus nu era acolo pentru Sine, ci pentru Dumnezeu, iar eu tânjesc să ajung în locul în care nu voi mai trăi această viață pentru mine, ci numai pentru Dumnezeu, astfel încât să spun: *„Prin rănilor Sale sunt tămăduit”*, iar dacă Dumnezeu întârzie să facă vizibilă vindecarea mea, să spun: *„Slavă lui Dumnezeu, există un scop în aceasta.”* Eu vreau să fiu izbăvit, dar dacă Dumnezeu nu vrea aceasta, slavă Lui, există un scop în aceasta.

În tot ce face Dumnezeu este un scop, iar eu vreau să mă găsesc în scopul Lui. Vreau să fiu sigur că fac parte din Împărăția aceea și că Ea este în mine; vreau să știu că fiecare mișcare din viața mea este orchestrată de Dumnezeu, și că ceea ce

Îngăduie sau nu îngăduie El, este în conformitate cu voia Lui; vreau să fiu mulțumit cu voia Lui în viața mea. Tot ce vreau eu, este să iau Cuvântul Lui, să-L vorbesc și să-L las pe El să-L împlinească.

Noi am primit dreptul să pretindem Cuvântul, și indiferent de situația cu care ne confruntăm, trebuie să biruim prin Cuvânt, pentru că este un test al Cuvântului. Noi trebuie să luăm Cuvântul și să ne luptăm cu diavolii, să ne opunem vrăjmașului, dar să lăsăm puterea lui Dumnezeu să aducă lucrurile la împlinire. Noi nu trebuie să dovedim cine suntem, ci credem că acest Cuvânt funcționează și stăm cu El. Dovedirea Miresei nu este demonstrația puterii, pentru că penticostalii pot demonstra puterea, ci dovedirea Miresei este faptul că Ea rămâne cu Cuvântul. Slavă Domnului! Fie ca aceasta să fie mulțumirea noastră, fie ca descoperirea Cuvântului să fie mulțumirea noastră.

În anul 1953, fratele Branham s-a confruntat cu o problemă în cadrul campaniilor sale. În mesajul **Începutul faimei lui Isus**, el a spus:

„Odată, i s-a întâmplat ceva unuia dintre managerii mei, nu fratelui Baxter, ci unui bărbat care era cu noi, unul dintre managerii din teren, iar un ziar a făcut o afirmație foarte critică, ce era complet falsă. Eu mă pot aștepta la o critică prietenoasă.” El a mai spus: *„Dacă mă criticați și spuneți adevărul, este în regulă pentru mine”.*

„...dar critica aceea nu trebuia adusă pentru că era neadevărată. Cât timp este adevăr, este în ordine, dar era neadevărată, iar managerul acela a spus: „De ce nu te duci acolo, să îngenunchezi și să-l spui lui Dumnezeu să ardă locul acela până în temelii?”

„Oh frate, să nu gândești...” Dar el a adăugat: *„Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, este un Ilie. Ilie ar fi chemat foc din cer.”*

El vorbea cu Ilie, dar avea propria sa părere despre ce era puterea, de ceea ce înseamnă să stai de partea Cuvântului. El avea propriul său concept despre ce ar fi trebuit făcut în situația aceea, dar aceasta nu avea nimic a face cu gândul lui Dumnezeu.

„Cum a procedat el cu cei cincizeci”. Fratele acela se înșela. Înțelegeți? Ilie a chemat foc din cer numai când i-a arătat Dumnezeu.

El a spus: „Frate Branham, Ilie a mers acolo pur și simplu și i-a provocat cu îndrăzneală, zicând: „Veniți și dovedeți Cine este Dumnezeu.”

„Nu, el nu a făcut aceasta”, i-am răspuns eu, „mai întâi i-a vorbit Dumnezeu.”

„El nu a avut nicio vedenie”.

„Ba da, a avut. Când a pus vițeii pe altar și așa mai departe, și a turnat apă peste ei, el s-a îndepărtat de acolo, și a spus: „Doamne, am făcut aceasta la porunca Ta.” Nu este așa? Astfel, focul a început să cadă după ce el a făcut totul.”

Vedeți, bărbatul acela, care era un manager de teren al fratelui Branham în companiile sale, avea o idee greșită despre ce înseamnă să ai putere în Împărăția lui Dumnezeu. El avea o idee greșită despre folosirea puterii lui Dumnezeu și a darului Său, făcând o greșeală cu privire la aceasta, dar fratele Branham avea destulă experiență încât să știe ce trebuia să facă.

Este exact ce a făcut și Isus Hristos: El a făcut numai ce l-a arătat Tatăl. El nu a pășit pe baza mâniei, a îngâmfwării sau a frustrării, ci a pășit în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, când l-a spus sau l-a arătat El.

Vedeți, Isus a fost ispitit în pustie, dar nu a folosit decât Cuvântul. El nu a folosit nimic din puterea Sa. El nu s-a înălțat niciodată pe Sine, ci a fost acolo pentru a îndeplini scopul și voia lui Dumnezeu, umblând în supunere deplină față de Tatăl, și cred că El a așezat un tipar pentru voi și pentru mine.

Când priveam la aceste lucruri, mă gândeam la viața fratelui Branham. În campaniile sale de început, unul dintre managerii și un bun prieten al său, i-a furat revista și cortul. Fratele Branham avea un dar, iar cu acel dar, știa ce făcea omul acela, dar vedeți, el nu l-a folosit într-un mod nepotrivit și nici nu l-a plasat greșit, ci l-a păstrat în supunere față de Dumnezeu. Când a venit omul acela la el, fratele Branham știa că venea să-i fure revista și cortul, iar un frate a mers la el și i-a spus: „Am pentru tine niște hârtii să le semnezi. Vrei să le semnezi?” Fratele Branham le-a luat și le-a semnat cât se poate de simplu, fiind în deplină cunoștință de ceea ce se întâmpla. Dar dacă Dumnezeu nu i-a spus să spună ceva, el nu a spus nimic. Dacă Dumnezeu a vrut ca el să-și piardă cortul, a fost dispus să-l piardă. Dacă Dumnezeu a vrut ca el să-și piardă revista, el a fost dispus să-o piardă.

Prieteni, noi putem să ajungem în același loc. Astfel, dacă ne rugăm și ne predăm lui Dumnezeu, iar El vrea să ne pierdem slujba, atunci să lăsăm s-o pierdem. Dacă Dumnezeu vrea să ne pierdem prestigiul și prietenii, dacă este voia Domnului, dacă este ceea ce vrea El, noi facem parte din Împărăție, suntem pe temelie, suntem pe ceva solid, pe ceva ce nu poate fi scuturat, în Împărăția de neclintit a lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Capul acestei Împărății, iar Cuvântul Său va veni la împlinire; El Își va arăta Cuvântul prin orice mijloc vrea. Dacă El vrea să facă ceva doar pentru a-Și arăta Cuvântul, atunci aceasta este ce dorim și noi.

Eu nu vreau să acționăm conform gândului nostru și să spunem: „Trebuie să fac cutare și cutare,” pentru că tot ce trebuie să facem, este să spunem: „Doamne, eu cred în Tine. Eu cred Cuvântul Tău, cred că Tu ești Izbăvitorul meu, Vindecătorul meu. Cred că am fost vindecat înainte de întemeierea lumii, atunci când a fost

Înjunghiat Mielul. Cred că atunci când a fost pus pe cruce, El a plătit prețul pentru vindecarea mea, iar eu o primesc acum în Numele lui Isus. Dacă Tu, Doamne, vrei ca ea să vină pe loc sau ani mai târziu, eu sunt mulțumitor că Tu îmi călăuzești viața. Dacă Tu vrei să trăiesc într-o națiune care se prăbușește, acesta este locul în care vreau să fiu. Dacă Tu vrei să trăiesc într-o Americă unde va începe o prigoană religioasă, atunci acesta este locul în care vreau să fiu.”

Isus nu a ripostat. Putem înțelege că El avea toată puterea? Când ei au venit să-L arunce de pe stâncă, tot ce a făcut, a fost să Se ascundă într-un fel de ochii lor, mergând prin mulțime. El nu s-a luptat cu ei, nici nu i-a oprit. Când a fost prins, El nu s-a luptat pentru că avusese deja lupta Sa în grădina Ghetsimani, unde S-a predat voii lui Dumnezeu, iar când ei au venit să-L ia, nu a ripostat, nu a rostit amenințări și nu S-a mâniat. În încercarea Sa, El nu S-a mâniat și nici nu S-a supărat. Chiar și Pilat a rămas uimit că El nu a răspuns nimic și L-a întrebat: „De ce nu-mi răspunzi? Nu știi că eu am putere să-ți dau viața sau să ți-o iau?” Dar El i-a răspuns: *„N-ai avea nicio putere dacă nu ți-ar fi fost dată de sus.”*

Poate Dumnezeu ne pregătește și pe noi pentru un astfel de răspuns, și poate suntem chiar acum în timpul acestei pregătiri, trecând prin locuri înalte, apoi joase; prin lucruri bune sau rele, o expunere supranaturală sau o trecere subtilă a lui Dumnezeu. Poate că toate aceste lucruri care se petrec în viețile noastre ne formează până când vom ajunge în locul în care vom spune: „Sunt în mâna lui Dumnezeu.”

Îmi amintesc că odată ascultam un frate misionar din Irlanda, care relatează mărturia lui și spunea că a fost arestat undeva în Asia. Nu-mi amintesc exact unde. Când ascultam această mărturie, era cu mine și fratele Ron Garvin. El predica, iar cei de acolo l-au arestat și l-au supus unui interogatoriu. În timpul discuției, ei i-au spus: „Știi, capul tău este în gura unui leu!” Îl amenințau și-l speriau spunându-i aceasta, dar el le-a răspuns: „Dacă puteți închide gura leului, ați face bine s-o faceți”. De ce? Pentru că el înțelegea că era în mâna lui Dumnezeu. Această Mireasă nu este uitată, El nu ne-a uitat. El nu ne-a pus într-un loc greșit și nici nu a pierdut semnalul GPS-ului nostru. El nu ne pedepsește, ci suntem încercați, prietenii, iar singurul fel în care știm că vom birui este dacă stăm cu Cuvântul Său.

Să mergem la Apocalipsa capitolul 5. De multe ori, în visele mele de zi cu zi și atunci când mă predau Domnului, îmi imaginez felul în care doresc să predic. Ceea ce aş vrea să fac, dacă totul s-ar face după voia mea, este să arăt puterea lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea s-o predic cu atât de multă autoritate, descoperire și putere încât să îndrept degetul spre suflete din audiență și să spun: „Tu ești eliberat!” sau „Cutare și cutare și cutare,” dar aceasta este imaginația mea, este ce doresc eu, fiindcă vreau să văd ceva tangibil, să văd că se mișcă ceva.

Știți că există o casetă din timpul unei adunări a fratelui Branham în care putem auzi Vântul lui Dumnezeu, cum se mișcă El prin audiență și răcnește? Aceasta s-a întâmplat de două ori. „Oh, Doamne, vreau să aud și eu aceasta!” Nu cred că este ceva greșit, dar aceasta nu este decât natura noastră.

Adevărata biruință vine în timp de tăcere, într-un timp liniștit.

În ziua aceea au fost mii de oameni care au auzit Vuietul acela, dar nu au fost mișcați să creadă Cuvântul. Au fost și suflete arătate de fratele Branham, pentru că el spunea bolilor pe nume, le arăta că Unul mai mare decât Solomon era acolo; le arăta că acolo era un Om care putea aprinde Lumina prin descoperirea Cuvântului; se întorcea cu spatele la audiență ca să le arate că Cel care fusese odinioară la stejarii lui Mamre cu Avraam, era acum acolo, în cadrul aceluși serviciu. El făcea toate aceste lucruri și predica prin descoperire, ceea ce era un lucru extraordinar, dar nu a mișcat inimile tuturor oamenilor care se aflau acolo, ei rămânând în necredința lor, pentru că Dumnezeu dorea un popor care să stea cu Cuvântul, fie că era vorba de ceva dinamic sau subtil, fie că era ceva zgomotos sau liniștit.

Vedeți voi, noi întotdeauna dorim ceva extraordinar, însă aceștia suntem noi și cu siguranță ar fi ceva sortit eșecului. De aceea, trebuie să luăm călăuzirea Domnului, care uneori este foarte subtilă. Uneori, mă pregătesc pentru serviciu și nu am decât un gând care este foarte fin. Nu este dinamic, iar eu sunt atent la el și încep să lucrez în cadrul Cuvântului, încep să privesc la ce a spus fratele Branham despre un verset sau despre un pasaj, iar Dumnezeu vine și-l deschide pentru

Înțelegerea mea, dar uneori îmi spun: „Este atât de simplu încât nu pot merge înaintea poporului numai cu atât.” De unde provine această gândire, prieteni? Dacă este inspirația lui Dumnezeu, nu contează cât de subtil sau de tăcut este acel gând, este Cuvântul care trebuie predicat în acea zi. Iar dacă nu ne ridicăm de pe scaune sau dacă nu vedem baste scoase afară, nu înseamnă că nu atinge viețile oamenilor, schimbându-le. Trebuie să fim atenți să nu căutăm ideile noastre omenești, propriile noastre dorințe, ci să fim dispuși să luăm lucrurile așa cum le aduce Dumnezeu.

Pentru mine a fost o provocare personală deoarece uneori un gând este foarte subtil, dar alteori îți ia respirația și aștept cu nerăbdare să pășesc aici pentru a aduce poporului cele primite. Este atât de uimitor încât îmi ia respirația. Alteori este ceva de genul: „Păi, despre acest gând micuț am vorbit de o mie de ori,” și mă rog Domnului și-L rog să vină El, apoi mă cufund în rugăciune și dintr-o dată, Domnul spune: „O mie una.” Ca popor, noi trebuie să ajungem în locul în care să nu punem sub semnul întrebării fiecare mișcare a Sa, trebuie să fim atât de încredințați încât să spunem: „Domnul este Dumnezeu, și face cu noi ce vrea. Temelia noastră este sigură pentru că avem o temelie sigură: Împărăția lui Dumnezeu este în noi.” Eu vreau să observ și să văd ce vrea Dumnezeu să facă, ca să fac ceea ce vrea El.

Să mergem la Apocalipsa 5.1-5:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.”

Vreau să ne oprim aici și să cugetăm asupra acestui gând. Ioan plângea deoarece știa că întreaga creație era pierdută dacă nu se găsea un om care să poată lua această Carte, iar unul dintre bătrâni i-a spus: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit.”

Acest Leu, această rădăcină a lui David, acest mare Împărat, a biruit ca să deschidă Cartea și să-i elibereze pecetețile.

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.”

Pentru mine, acest tablou este atât de desăvârșit! Ioan plângea deoarece știa că răscumpărarea era pierdută. Dar un bătrân i-a spus: „Nu-ți face griji, Leul din seminția lui Iuda, rădăcina și vlăstarul lui David, Cel despre care s-a profetizat, Cel Atotputernic, Împăratul care va fi Împăratul întregii creații, a biruit.” Când au fost folosiți acei termeni precum: Leu, Rădăcina și Vlăstarul lui David, a birui, Ioan s-a întors să vadă Leul acela, dar ce a văzut el? Un Miel sfâșiat, bătut, însângerat. Înseamnă că trebuie să ne întrebăm: „Ce înseamnă a birui? Cum a câștigat Isus cea mai mare biruință care a fost câștigată vreodată pe pământ pentru răscumpărarea noastră?” El nu a făcut-o ca Leu, ci ca Miel. Un Miel smerit, supus în totalitate voii lui Dumnezeu. Dacă a trebuit să sufere pentru răscumpărare, a

suferit. Ioan s-a întors să vadă acest mare Împărat, acest mare Biruitor, pe Cel care a biruit, dar a văzut un Miel însângerat.

Uneori, doresc să văd Mireasa măreață care nu poate fi învinsă, doresc să văd armata invincibilă a Cuvântului vorbit, să văd această Împărăteasă a cerului unită cu Împăratul ei, care vine în autoritate și putere în Mileniu, și mă întreb: cum arată Ea? Cum ar arăta cea care a biruit, ca să fie Mireasă în această epocă și să aibă biruință asupra poftei ochilor, a cărnii și a lăudăroșeniei vieții? Cum vom birui noi? Cred că dacă Hristos a biruit ca Miel, și noi vom birui la fel. Poate nu va fi îndrăzneala și dinamica, ci supunerea smerită înaintea Cuvântului lui Dumnezeu.

Să luăm orice vine și să-L credem pe Dumnezeu în orice circumstanță. În ciuda oricărei supărări, obstacol, încercări, să le primim pe toate și să credem în ciuda a tot ce vine, astfel încât Dumnezeu să privească și să spună: „Diavole, ai aruncat în Ea cu tot ce ai putut. Ai adus asupra Ei cancer, probleme familiale, etc. dar privește, Ea a stat smerită, la fel ca Mine, când am fost în trup de carne, și a spus: „Dar Cuvântul spune... Eu sunt a Lui, El m-a răscumpărat și Împărăția cerului este în mine.” Indiferent ce va aduce diavolul în calea Ei, Ea va crede Cuvântul pentru că singura cale prin care vom putea birui este să stăm cu Cuvântul.

Isaia 53.7 spune: *„Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”* Ce făcea El? Câștiga biruința. El biruia.

În mesajul **Dovedind Cuvântul Său**, din anul 1964, fratele Branham a spus:

„Vedem că Dumnezeu a venit în această micuță celulă și a început să dezvolte celule, luând din vitaminele mamei sale. Apoi, a devenit destul de matur încât să mănânce singur, și a început să mănânce. Ce este aceasta? Este țărâna pământului din care am fost luați, fiind sădită viața și viața animală și așa mai departe, iar în timp ce El a început să mănânce pește și pâine și așa mai departe, a început să dezvolte celule. Apoi, când a fost matur, la vârsta de treizeci de ani, a

fost botezat în ascultare în apă, de Ioan sau de Dumnezeu, și a ieșit afară. Și ce s-a întâmplat? Porumbelul, care era Dumnezeu, a coborât din Cer și un Glas spunea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea să locuiesc.” Ce a venit El să facă? Să răscumpere acea parte a pământului. El a fost începutul creației lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu este o creație; numai în Hristos este o creație fiindcă Dumnezeu este veșnic și este Duh, iar un Duh nu este creat. El a fost începutul creației lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a răscumpărat acel trup. Vedeți, când El a venit jos, a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea să locuiesc.”

Așadar, El, Dumnezeu, a venit jos după ce a trecut prin aceasta, iar acum, fiecare fiu care este născut dintr-o naștere firească, așa cum am venit noi, mănâncă; apoi, ajungem în locul în care trecem prin apa botezului, apoi botezul Duhului Sfânt, apoi, Duhul Sfânt vine jos la botezul cu Foc și pretinde creația Sa, exact așa cum a procedat și cu El. Duhul Sfânt și Dumnezeu sunt același Duh.”

Aici, fratele Branham a luat ceea ce s-a petrecut la râul Iordan, când Duhul Sfânt a venit jos, în chip de porumbel, S-a odihnit peste El și a spus: „Pretind, răscumpăr această parte a Pământului, ca să pot răscumpăra restul!”, iar acum, când Duhul Sfânt coboară asupra noastră face exact același lucru, ne pretinde pe noi.

„Vedeți? Vine jos și pretinde acest trup pentru înviere, pentru că El a fost înviat pentru neprihănirea noastră. „Tot ceea ce mi-a dat Tatăl va veni la Mine, niciunul nu se va pierde. Eu Îl voi învia în ziua de pe urmă. Nici un fir de păr din cap nu va pieri.” Acela este începutul creației lui Dumnezeu.”

Aici, el arăta cu degetul înapoi la Iordan, pentru că acela a fost începutul creației lui Dumnezeu, iar „aceasta este continuarea creației lui Dumnezeu.” Ce se întâmplă cu botezul Duhului Sfânt, când Dumnezeu Se unește cu noi? Este o continuare a creației lui Dumnezeu. Este Împărăția lui Dumnezeu în noi. „Apoi, tot pământul va trebui să aibă botezul său.”

Noi știm că Duhul Sfânt S-a întors în măsură deplină în biserică, la deschiderea Peceților, sub slujba mesagerului timpului de sfârșit. El a venit jos pentru a pretinde o Mireasă, Ea fiind continuarea creației lui Dumnezeu, iar natura avută de Împărăție când era El pe pământ, este aceeași cu cea de acum. Fratele Branham a venit ca snopul de legănat al acesteia.

Așa cum am spus, dacă privim la viața sa, cortul i-a fost furat, revista i-a fost furată, iar el le-a lăsat să plece. El nu a luptat pentru ele, deoarece Dumnezeu nu i-a spus s-o facă. La sfârșitul slujbei sale, el a fost folosit de oamenii de afaceri ai Evangheliei depline numai pentru a aduna o mulțime. Fratele Branham spunea: „Uneori, îți pun numele pe anunț numai ca să-i determine pe prietenii tăi să vină.” Ei se foloseau de numele lui numai pentru a aduna o mulțime. Apoi, au schimbat lucrurile și i-au spus: „Păi, nu avem decât o seară rezervată pentru tine, o singură adunare”. Ei îl foloseau. Dar ce a făcut el? A continuat să meargă cu ei. El nu a ripostat, și nu a folosit darurile și puterea Sa ca să-i corecteze sau ca să-i determine să-și schimbe căile. Dacă aceea era ceea ce voia Dumnezeu, era și ceea ce voia și el.

Într-o adunare, ei au mințit cu privire la el și la un frate de-al său, pentru că voiau să-l determine să-și schimbe învățătura. Când au văzut că nu pot s-o facă, s-au dus la amvon și au spus: „Fratele Branham nu va putea vorbi în seara aceasta pentru că fratele său este bolnav.” Fratele Branham era la ușă, așteptând să intre, dar știți ce a făcut? S-a întors și a plecat, pentru că el a fost un miel dus la măcelărie.

„N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”

Gândiți-vă la aceasta: fratele Branham a fost Cuvântul făcut trup, prorocia lui Maleahi 4, Apocalipsa 10:7 stând acolo în trup de carne, Însuși Cuvântul lui

Dumnezeu materializat într-o ființă de carne. Însuși Fiul omului lucra prin acest fiu al omului, cu toate acestea, el a suferit, a fost smerit, a fost prigonit, a fost ridiculizat, a fost respins, i s-a furat cortul, a fost mințit cu scopul ca mulțimi să fie adunate. Și ce a spus el în legătură cu aceste lucruri? Nimic. El nu și-a folosit puterea pentru sine, nu și-a folosit niciun dar pentru sine. El a fost un miel dus la tăiere.

Vă amintiți când a fost redeschis cazul de impozitare? Ei credeau că l-au rezolvat, dar fratele Branham a primit un CEC pe care l-a pus în bancă, iar ei au redeschis cazul de impozitare. El vorbea cu fratele Lee Vayle, iar acesta l-a întrebat: „De ce îți bați capul cu cutare, cutare și cutare?” „Frate Lee, cred că apeși prea repede pe trăgaci, a răspuns fratele Branham. Apoi, când s-a întors acasă și a găsit soția supărată, iar cineva a spus: „Oh, acel perceptor de impozite!” Atunci fratele Branham a spus: „Lăsați-l în pace, poate Dumnezeu i-a spus să facă aceasta.”

El nu a spus: „Păi nu știți cine sunt eu? Eu sunt slujitorul lui Dumnezeu, sunt profetul pentru această epocă.” Prieteni, El n-a avut niciodată acest fel de atitudine, și nici Isus Hristos. Știați că Isus nu a spus niciodată nimic rău despre guvernul roman? Nu-mi amintesc să fi citit ceva negativ spus de Isus despre guvernul roman. Să lăsăm ca aceasta să fie o corecție pentru noi, prieteni. Isus nu era îngrijorat cu privire la guvernul roman pentru că el era acolo pentru a îndeplini scopul lui Dumnezeu. Trebuia să fie acolo. El era acolo pentru a-L răstigni pe El, deoarece Roma urma să răstignească Cuvântul de-a lungul Epocilor bisericilor. Totul era la locul lui. Totul trebuia să fie acolo, iar Isus nu a spus nimic rău despre Roma sau despre asupra. El nu a muștrat-o, deoarece ea trebuia să fie acolo ca să îndeplinească scopul lui Dumnezeu; iar El era mulțumit că ea era acolo.

Vreau să vă spun că sistemul politic putred și corupt din America, nu ne face să ne agităm, deoarece este ceva perfect. Este exact ce are nevoie Dumnezeu în acest timp, pentru a-și îndeplini Cuvântul. Dacă vom cădea prea mult în extrema firii, pentru că din punct de vedere fizic suntem cetățenii Americii, deci, când începem să fierbem în legătură cu politica și să devenim supărați în legătură cu nedreptatea și corupția, acesta este un indiciu clar că suntem cetățeni ai firii. Eu nu spun aceasta ca să vă critic, pentru că mă includ și pe mine aici.

Dacă începem să ne agităm și ni se ridică tensiunea comentând: „Cum se poate? Aceste lucruri sunt de necrezut!”, dintr-o dată ne vom găsi în trupul de carne, deoarece în Duh, în suflet, suntem cetățenii cerului; iar în cadrul cetățeniei mele cerești, nu există compromis, corupție, conducere greșită, nu este minciună, furt sau înșelăciune; totul este în ordine, iar eu sunt pe deplin mulțumit cu Împărăția lui Dumnezeu, cu Împărăția cerurilor și cu cetățenia mea de acolo. În trup, Dumnezeu m-a pus aici, în acest timp și cu un scop. El m-a poziționat aici și dacă vrea să fie aici, sub un guvern nedrept, corupt și care va aduce o prigoană religioasă, atunci nu există niciun alt loc pe această planetă unde vreau să fiu. Acesta a fost locul în care a fost și Isus, exact în gheara Romei.

Roma făcea compromis cu religia ebraică pentru a deține o poziție precară a puterii. Acolo erau forțe politice și religioase care lucrau împreună, Pilat fiind prins în acea enigmă prin care încerca să împărățească și să dețină puterea fără a stârni o revoltă. Îi avea pe farisei și pe cei din Templu care cauzau multe probleme, erau multe manevre politice, ipocrizie, corupție, Israelul fiind plin de acestea în acea zi.

Când a înviat Isus, străjerii care păzeau mormântul, s-au dus la marele preot și au spus că s-a coborât un Înger, a dat piatra la o parte și El a înviat, dar ei le-au dat bani ca să mintă. Aici vorbim despre preoție. Preoția le-a dat bani, iar dacă este să vorbim despre corupție, ei nu aveau cum să ajungă mai corupți de atât. Le-au dat soldaților bani ca să mintă cu privire la învierea lui Isus Hristos. În ziua în care Isus era acolo, nicăieri în altă parte nu se putea găsi mai multă corupție decât în Ierusalim. Dar Isus nu și-a făcut griji în legătură cu aceasta, pentru că totul se desfășura exact la timp. Așa trebuiau să fie lucrurile. Corupția și sistemul religios, corupția și politica, conducerea romană, toate au fost așezate pentru ca acest Fiul al lui Dumnezeu să pășească în scenă și să facă ce avea de făcut în ascultare de Tatăl Său, să fie victima tuturor abuzurilor, defăimărilor, a numelor rele care I s-au atribuit, El nefăcând nimic în legătură cu aceasta. El a continuat să facă ce I-a spus Dumnezeu, în smerenie. Ce era aceasta? Începutul creației lui Dumnezeu. Ce este aceasta? Continuarea creației lui Dumnezeu. Dumnezeu are o anumită natură care îi este caracteristică.

Pentru a sublinia această continuare a creației lui Dumnezeu, există câteva citate

pe care doresc să le aduc, apoi vom încheia.

Să începem cu **Lucruri care vor fi**, din anul 1965:

„Dacă noi suntem acele atribute ale lui Dumnezeu, nu putem trăi prin crezuri, nu putem trăi prin denominaționalism, ci trebuie să trăim prin Cuvânt, pentru că Mireasa face parte din Mire, așa cum orice soție este parte din soțul ei. Așadar, noi trebuie să fim acel Cuvânt Mireasă. Și ce este acel Cuvânt Mireasă? Manifestarea acestui ceas.”

Cel de acolo a fost începutul creației, Isus Hristos a fost manifestarea acelui ceas, dar acum, în acest ceas, avem o manifestare care este Isus Hristos în chip de Mireasă, în voi și în mine. Împărăția lui Dumnezeu este în voi și ea trebuie să aibă aceeași natură, să funcționeze în același fel în care a făcut-o în acea zi.

„...Mireasa, nu un crez sau o denomi-națiune, ci un profet viu al lui Dumnezeu, un atribut viu al lui Dumnezeu, arătând lumii atributele lui Dumnezeu, în formarea Miresei, în formarea Miresei care va fi exprimată în acest ceas în care trăim acum.”
Noi suntem aici ca să manifestăm atributele lui Dumnezeu.

În **Unirea invizibilă**, el a spus:

„Dar, amintiți-vă când a mers jos; bobul a început să se coacă, iar noi găsim că înainte ca acesta să se poată coace, tot ce este în pleavă trebuie să fie mort. Aleluia! Puteți vedea unde suntem? Viața este în bob din nou. Ce este aceasta? Este exact ca bobul care s-a coborât în pământ, același Isus în chip de Mireasă, aceeași putere, aceeași Biserică, același Cuvânt. Același Cuvânt a absorbit prin acestea și a ieșit afară aici, ajungând la cap. Toată acea Viață care a venit pe aici și-a luat poporul, iar acum se formează într-un cap, pentru Răpire.”

Același Isus în chip de Mireasă. Cine a fost El? Un Miel dus la măcelărire. El a fost chinuit și asuprit, dar n-adeschis gura deloc. El a fost victima puterilor, autorităților din jurul Său. De ce? Pentru că aceasta a dorit Tatăl.

În **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**, citim:

„Iar când Cuvântul Se mișcă din Cap, jos, în Trup. Ce este aceasta? Același Cuvânt. Nimic nu poate fi adăugat sau luat din El. Așadar, același Cuvânt se mișcă din Cap, jos în Trup, pe măsură ce se apropie ziua, legitimând că ei sunt Una. Ei sunt Soț și Soție. Ei sunt carne din carnea Lui, Cuvânt din Cuvântul Său; Viață din Viața Lui, Duh din Duhul Său. Înțelegeți? Amin! Cum știți aceasta? Poartă aceeași mărturie, același rod, același Cuvânt. Vedeți, Îl manifestă pe Hristos; aceeași Viață, același Dumnezeu, același Duh, același Cuvânt, aceeași Carte! Amin! „Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.” Oh, Aleluia!”

În **Locul ales de Dumnezeu pentru închinare**, fratele Branham a spus:

„Biserica se va ridica prin neprihănire, prin Luther; prin sfințire, prin Wesley; prin botezul Duhului Sfânt sau Rusalisticii; și va merge exact în desăvârșirea Fiului omului, când Soțul și Soția vor fi exact aceeași Persoană. Dumnezeu se va manifesta într-atât în Mireasa Sa, Biserica Sa, încât Ei vor fi Una. Ei sunt una. Acum vedeți unde suntem?”

Să ne amintim că atunci când a fost aici, fratele Branham a fost snopul de legănat a ceea ce urma să vină, iar ca snop de legănat, el a fost un fiu al omului care-L descoperea pe Fiul omului. În acel om, era slujba Fiului omului pe pământ, iar acea slujbă a Fiului omului a fost supusă impozitelor. Cum a intrat el în probleme cu impozitele? Prin faptul că a ieșit și a propovăduit Evanghelia. El predica, iar în timpul predicării, s-au adunat bani, pe care el nu a știut cum să-i gestioneze. Așadar, a început să-i ia pe numele său și să plătească facturile. Astfel, a fost socotit responsabil pentru primirea acelor daruri și a devenit un delicvent în ceea ce privește impozitele. Fratele Branham nu a putut să facă nimic în legătură cu

aceasta. Nu a chemat jos foc din ceruri, ci doar s-a supus lor, iar când se părea că lucrurile s-au încheiat, cazul a fost redeschis, iar cineva din familia sa s-a supărat pe cel care colecta impozitele, dar fratele Branham a spus: „Lasă-l în pace, poate Dumnezeu i-a spus să facă aceasta.”

Pe atunci, exista o nedumerire între el și soția sa cu privire la întoarcerea lor în Arizona sau cu mutarea în Jeffersonville, iar Dumnezeu a fost atât de mulțumit de răspunsul lui, încât a scris pe perete cuvintele: „Întoarce-te în Arizona!” A fost o etalare supranaturală a mâniei lui Dumnezeu care a scris pe perete: „Întoarce-te înapoi”, și a răspuns întrebării sale atât de desăvârșit. Ce L-a mișcat pe Dumnezeu? A fost smerenia acestui slujitor, care a spus: „Lăsa-l în pace, poate Dumnezeu i-a spus să facă aceasta.”

Noi dorim să vedem supranaturalul în viețile noastre, dar eu spun: „Fie ca supranaturalul să vină prin smerenie”. Fie ca Dumnezeu să facă pentru noi ceea ce noi nu putem face pentru noi înșine. Nu noi să facem ceva, ci să umblăm în smerenie și supunere față de Dumnezeu astfel încât El să folosească supranaturalul în viața noastră. El face tot timpul aceasta, prieteni. Vindecare după vindecare, mărturie după mărturie, noi ne putem plimba de-a lungul acestei încăperi tot timpul, mărturisind despre supranaturalul din viețile noastre, dar este atât de smerit încât lumea nu știe nimic despre el. Atât de supranatural, dar atât de smerit pentru că este nevoie de natura Mielului.

„...și va merge exact în desăvârșirea Fiului omului, când Soțul și Soția vor fi exact aceeași Persoană. Dumnezeu se va manifesta într-atât în Mireasa Sa, Biserica Sa, încât ei vor fi una. Ei sunt una. Vedeți acum unde ne aflăm noi?”

Fratele Branham a spus în **Statura unui om desăvârșit**, din anul 1962:

„Înțelegeți? Acești oameni care au murit aici, depind și ne așteaptă pe noi. Așadar, această Biserică trebuie să ajungă la desăvârșire pentru a aduce învierea. Ei sunt suflete de sub altar care așteaptă această Biserică să ajungă la desăvârșirea Sa,

aceasta când vine Hristos.”

Ei așteaptă ca biserica să ajungă la desăvârșire. Uneori viziunea noastră despre această biserică ce trebuie să ajungă la desăvârșire este diferită de ideea lui Dumnezeu despre o biserică care ajunge la desăvârșire. Noi, în cadrul unei idei omenești, dorim să vedem manifestări, lucrări, acestea fiind parte din fiecare biserică.

Manifestările darurilor Duhului trebuie să facă parte din viețile noastre și din fiecare biserică. Dar uneori ne concentrăm atât de mult asupra acestor lucruri încât lucrurile supranaturale care se petrec în viețile noastre sunt atât de subtile încât nimeni nu le vede și nici nu le cunoaște. Lucruri care se schimbă în noi, atitudinea noastră, întreaga noastră ființă, viața noastră, reacțiile sau răspunsurile noastre se aliniază cu Mielul, iar și iar și iar, iar noi ajungem la oglindirea lui Isus Hristos în chip de Mireasă, însă aceasta are loc subtil și gradual. Este ceva ce se întâmplă încet, dar sigur, prieteni. Este atât de subtil, totul merge pas cu pas, nu prin ceva extraordinar, precum manifestări extraordinare, ci hotărâre după hotărâre, zi după zi, dintr-o dată, viața noastră se aliniază cu Viața lui Isus Hristos, astfel încât Isus Hristos este din ce în ce mai mult în noi, acestea fiind cele mai supranaturale lucruri care pot avea loc pe acest pământ. Dar ele nu sunt întotdeauna sărbătorite așa cum ar trebui și nici nu aduc întotdeauna cu ele un răsunset. Când facem alegerea potrivită și suferim, deși am fi putut să trecem pe lângă suferință. Când facem alegerea potrivită și nu răspundem, deși am fi avut dreptul de a corecta ceea ce este greșit, dar Dumnezeu nu ne-a spus să facem aceasta. Astfel ne simțim cercetați și tăcem. Acestea sunt biruințe mari, prieteni, pentru că Mireasa trebuie să aibă aceeași Viață și același Duh ca Isus Hristos. Este Isus Hristos în chipul Miresei Sale.

În **Epoca bisericii Smirna** din cartea Epocilor bisericilor, fratele Branham a spus:

„De ce stă El alături? Motivul îl găsim în Romani 8.17-18:

„Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.

Dacă nu suferim împreună cu El, nu vom putea împărăți împreună cu El. Trebuie să suferim pentru a împărăți. Motivul este pur și simplu faptul că un caracter nu poate fi ridicat fără suferință. Caracterul este o BIRUINȚĂ, nu este un dar.”

Mă întreb ce vrea Dumnezeu de la noi? Mă întreb dacă nu este arătat propriul Lui caracter, natura și Viața Sa Însăși, Viață din Viața Sa, Cuvânt din Cuvântul Său, Duh din Duhul Său? Când spunem aceasta, înseamnă că vom face exact ceea ce a făcut și El: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi”*. Noi ne gândim la ele, dar avem o privire atât de mărginită încât nu ne gândim decât la supranatural și nu vedem smerenia, supunerea și suferința, fiindcă și acestea sunt lucrările Sale; și acestea sunt ceea ce a făcut El în ascultare de Tatăl. Și aceste lucruri sunt la fel de importante. *„Caracterul este o BIRUINȚĂ, nu este un dar.*

Un om fără caracter nu poate stăpâni pentru că puterea fără caracter este satanică, dar Puterea cu caracter este potrivită să domnească. Și fiindcă El vrea să-Și împartă tronul cu noi pe aceeași bază, adică pe baza faptului că El a biruit și S-a așezat pe tronul Tatălui, și noi va trebui să biruim pentru a sta cu El. Micuța suferință temporară prin care trecem acum, nu este vrednică să fie comparată cu slava minunată care va fi descoperită în noi când va veni El. Oh, ce comori sunt așezate pentru cei care sunt dispuși să intre în Împărăția Sa prin mult necaz!”

Aleluia! Noi ne putem identifica cu aceasta.

Când a venit Isus Hristos, a fost un premergător care L-a arătat și L-a identificat,

spunând: „El este Acela”, apoi, a intrat El în slujbă. În cadrul ei au fost făcute multe lucruri minunate, dar cu toate acestea, nu a fost în totul conform așteptărilor lui Ioan în legătură cu ceea ce urma să vină. Până când Ioan nu a privit la smerenia lui Isus Hristos, cu toate lucrurile supranaturale, vindecările, a avut așteptări chiar și în legătură cu propria lui profetie. El și-a trimis ucenicii la El și L-a întrebat: „Tu ești Acela sau trebuie să așteptăm pe un Altul?”

Ce-l deruta pe Ioan? Propria lui așteptare în legătură cu ceea ce trebuia să vadă. El privea la smerenia Lui, dar Hristos nu devenea Împărat, nu prelua conducerea și nici nu-i scotea afară pe romani, ci făcea numai ce Îi arăta Tatăl. Fratele Branham spune că atunci când Ioan vorbea despre faptul că El are lopata în mână și Își va curăți aria cu desăvârșire, ei începeau să vadă cum El urma să-i scoată afară pe romani, cum va curăța Sinedriul, va restabili închinarea corectă și va aduce în scenă tronul lui David. Dar ei nu au înțeles că lopata era în mâna Sa și că El Își curăța cu desăvârșire aria pentru că dovedea Cuvântul, grâul rămânând și pleava îndepărtându-se. El făcea cu putere lucrarea pe care L-a trimis Dumnezeu s-o facă, totul se înfăptuia cu mare putere, dar a fost simplitatea dovedirii Cuvântului, faptul că grâul rămânea și pleava se îndepărta. El o îndepărta, o îndepărta și continua să o îndepărteze până când nu a mai avut decât o mică sămânță. Se părea că-și pierdea slujba, că ea se rostogolea de-a lungul dealului.

Fratele Branham a început să dramatizeze aceasta spunând: „Nu mai avem marile întâlniri pe care obișnuiam să le avem, campaniile se micșorează, nu mai atragem mulțimile. Au plecat cu miile când nu au înțeles ceea ce spunea El. El le oferea descoperirea Cuvântului, dar ei nu au înțeles-o și au plecat.” *„Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți Sângele Lui...”* Vorbire grea și ei au plecat. El a făcut lucrurile mai grele. A adus descoperirea Cuvântului pentru că știa că Cuvântul nu putea părăsi Cuvântul. Sămânța nu putea părăsi Cuvântul chiar dacă nici ei nu puteau înțelege ce spunea El. Sămânța nu putea părăsi Cuvântul. El le-a adus descoperirea din nou și cei șaptezeci L-au părăsit, a adus descoperirea din nou și campaniile au început să se diminueze.

Fratele Branham descria propria sa slujbă. Când a ieșit afară în anul 1946, până în anul 1950, a avut parte de campanii mari. Nu putea să ajungă în toate locurile în

care trebuia să ajungă și nici nu găsea locuri cu destul de multe locuri. Oamenii puteau privi la cele petrecute și spuneau: „Aceasta este! Aceasta este puterea lui Dumnezeu arătată! Acesta este Isus Hristos care S-a întors din nou pe pământ,” neînțelegând de fapt, că atunci când urma să ajungem la adevărata arătare a lui Isus Hristos cu lopata în mână Sa, era un om în colțul unui tabernacol făcut din cărămidă, pe o străduță, aducând Pecețile la un popor care a rămas acolo să le asculte.

El era premergătorul care a mers înaintea acestei mari veniri, Hristos venind acum să ia Cartea și să-i rupă Pecețile, dar a făcut-o într-o asemenea smerenie și simplitate, încât oamenii nu au știut cum să reacționeze și au spus: „Da, dă-i drumul. Suntem pregătiți să le auzim.” Dar el le-a răspuns: „Păi, le-am predicat deja.”

Chiar și astăzi, oamenii ar putea spune: „Unde este această mare manifestare a Miresei? Unde este această Mireasă care este carne din carnea Lui, os din oasele Lui, Viață din Viața Lui și Duh din Duhul Lui? Toată puterea Sa este acum în Ea, Ei undindu-se și fiind una pe pământ. Unde sunt toate acestea?” Este chiar aici, prieteni. O spun cu glas tare: o parte din Ea este chiar aici. Poate nu este strălucitoare, poate nu va face ceea ce cred oamenii că va face, dar chiar aici există oameni care fac parte din Împărăția lui Dumnezeu, Mireasa lui Isus Hristos care s-a unit cu Mirele, noi fiind Trup din Trupul Său, Viață din Viața Sa, os din Oasele Sale, Duh din Duhul Său, Sânge din Sângele Său. Așa a spus fratele Branham. Ei sunt aici cu aceeași Viață pe care a avut-o și El. Și ce fac? Stau smeriți cu Cuvântul, și nu-L schimbă pentru nimic în lume, cu vreo idee omenească.

Am ratat Mireasa? Nu, doar dacă așteptările noastre cu privire la ceea ce a spus El, sunt greșite. Cum știm că biruim? Singura cale prin care știm aceasta, este dacă stăm cu Cuvântul, fiindcă Cuvântul este singurul lucru care nu poate eșua. Este aceasta Mireasa sau trebuie să caut alta? Vedeți, lucrurile nu se schimbă, prieteni. Aceste tipare continuă să se repete. Lucrurile nu se schimbă. „Dar eu m-am așteptat... Păi, din cauza acestor afirmații, am crezut...” toate sunt adevărate, dar nu vă puneți așteptările în locul nepotrivit. Fiți atenți cum a venit El, prin Isus Hristos, prin fratele Branham, prin fiecare profet și prin apostoli.

Când slujba fratelui Branham s-a diminuat în ochii celor care văzuseră campanii mari, L-au părăsit. Ei au acceptat învățătura Lui cât timp au fost minuni și mulțimi uriașe de oameni, dar când au început să scadă și să se retragă, nu au mai fost atât de confortabili cu învățătura sa. Când se părea că va veni puterea, ceva mareț care să-l împingă pe vrăjmaș înapoi, când se părea că a eșuat, nu Cuvântul a fost Cel care reprezenta atracția pentru ei, ci puterea. Dar ei n-au înțeles că Rădăcina acelei puteri era Cuvântul manifestat. Rădăcina oricărei puteri este Cuvântul, prieteni, ceea ce înseamnă că dacă avem Cuvântul, avem toată puterea.

„Păi, eu vreau să văd cutare și cutare!” Rămâneți cu Cuvântul și veți vedea orice veți avea nevoie să vedeți. Dacă veți sta cu Cuvântul, veți vedea lucruri supranaturale din abundență. Să nu mergeți să urmăriți supranaturalul, fiindcă supranaturalul se va arăta dacă veți rămâne cu Cuvântul. Rămâneți cu Cuvântul, iar supranaturalul Îl va urma, va veni negreșit.

În cartea Evreilor este un verset care vorbește despre eroii credinței, și ni se spune că ei nu pot fi făcuți desăvârșiți, fără noi. Fratele Branham ne-a arătat că este o așteptare după noi, că ei ne așteaptă deoarece nu pot fi făcuți desăvârșiți fără noi. Ați citit vreodată acea listă? Ei au fost chinuți și batjocoriți. Atunci ce încheiem noi? Dacă ne întoarcem și citim acea listă, luând în considerare faptul că ei nu pot fi făcuți desăvârșiți fără noi, vedem că noi încheiem acest capitol al eroilor credinței, a capitolului 11 din Evrei, noi încheiem această lucrare, noi o desăvârșim. Dar cum arată aceasta? Plină de respingere, și chin. Ei se ascundeau în peșteri, în gropile pământului, au fost uciși, măcelăriți, prigoniți. Ce este aceasta? Venirea Împărăției lui Dumnezeu. Aceștia au fost aleșii lui Dumnezeu care au venit de-a lungul veacurilor. Și ce încheiem noi? Aceste lucruri, prieteni. Niciodată nu au fost recunoscuți în ziua lor, pentru că întotdeauna s-au ridicat în smerenie și umilință. Dar cu toate acestea, ei nu pot fi făcuți desăvârșiți fără noi.

Romani 8.35 spune: *„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?”*

Dacă privim la acest verset, am putea spune: „Cum?” Dacă ne-am predat viața Domnului, ar fi trebuit să trecem pe lângă toate acestea, dar apostolul Pavel nu s-a așteptat la o trecere pe lângă nimic din toate acestea. El a spus că „*Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia,*” nu ne vor despărți de dragostea lui Dumnezeu. „*După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.”*”

Noi dorim să fim măreți, dar cred că măreția noastră este exprimată cel mai bine în smerenia noastră. Puterea și măreția noastră sunt exprimate prin capacitatea noastră de a ne supune Cuvântului. Câte miliarde de oameni de pe pământ nu se pot supune Cuvântului? Atunci care este puterea, tăria și măreția? Capacitatea de a supune acest trup Cuvântului. Aceasta este putere și măreție.

„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

În mesajul **Disperarea**, fratele Branham a spus:

„Diavolul poate imita oricare din acele lucruri, dar nu poate fi Duhul Sfânt. Înțelegeți? El poate imita aceste daruri, dar nu poate fi Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt este Semnul că Sângele a fost aplicat, pentru că tot timpul a urmat Sângele, din Cartea Răscumpărării. Înțelegeți? Acesta a fost scopul venirii Sale. Aceasta este ceea ce a urmat El în fiecare epocă. Fiecare epocă a urmat aceasta, pentru a vedea că este adus la suprafață, iar ei nu au putut fi făcuți desăvârșiți fără noi. Acum, tot Duhul Sfânt vizitează Biserica, arătându-L pe Dumnezeu în trup de carne.”

Noi putem citi acest citat într-un fel diferit de contextul predicat de noi, iar oamenii

să stea pe locurile lor strigând și ridicând mâinile. De ce? Pentru că este un citat extraordinar.

„Tot Duhul Sfânt...” Când a avut loc aceasta? La deschiderea Pecetilor. În timpul Mesajului de seară.

„Acum, tot Duhul Sfânt vizitează Biserica, arătându-L pe Dumnezeu în trup de carne.”

Tot Duhul Sfânt vizitează biserica la sfârșitul timpului, toată măsura Duhului Sfânt vine la plinătatea Cuvântului, arătându-L pe Dumnezeu în trup de carne. Putem predica acesta într-un anumit fel, luând anumite versete și citate, încât să devenim exaltați. Și este adevărat. În alt context, am putea deveni entuziasmați. Dar dacă ne rezumăm la contextul în care Duhul Sfânt a fost în trup prima dată, arătându-L pe Dumnezeu în trup de carne, ce am văzut? Am văzut respingere, suferință, necaz, am văzut un Miel dus la măcelărire, dar trebuie să avem inimile întărite pentru că nu ne poate răni nimic. *„Orice armă făurită împotriva ta, va fi fără putere.”*

Aceasta este într-un tot adevărat, dar nu se referă la trupul nostru. Există arme care pot avea putere asupra noastră în trup, dar nimic nu poate atinge sufletul nostru, viața noastră. Nimic nu se poate întâmpla în afara voii Domnului. Dacă Dumnezeu nu îngăduie, nu poate avea loc nimic. Nu ne poate face rău nimic. Aceasta este adevărat, dar nu ne conferă invincibilitate în noi înșine, ci în planul lui Dumnezeu, în voia și scopul Său. Nu în trupul nostru. Trupul poate suferi, poate avea o boală, dar sufletul nu poate fi atins. Nimic nu ne poate afecta, nu ne poate răni. De ce? Pentru că avem un Tată ceresc, iar El a făcut deja un plan.

„Acum, tot Duhul Sfânt vizitează Biserica, arătându-L pe Dumnezeu în trup de carne.”

Eu spun: „Doamne, acesta este adevărul, dar vreau să mă comport exact cum te-ai comportat Tu, atunci când Duhul Sfânt s-a arătat pentru prima dată în trup de carne. Vreau să mă comport la fel și să fiu la fel de respectuos, supus, smerit, credincios și îndrăzneț. Vreau să fiu tot ce a fost Isus Hristos.”

„...așa cum a făcut-o înainte de Sodoma, arderea de acolo, care a fost o umbră. Apoi, S-a arătat lui Avraam.”

Aici, fratele Branham a spus că „tot Duhul Sfânt vizitează Biserica, arătându-L pe Dumnezeu în trup de carne; așa cum a făcut-o înainte de Sodoma, când a venit jos la stejarii lui Mamre, într-un trup uman. Acum, El a făcut același lucru din nou.”

„Acum, El face tot ce nu a făcut de-a lungul epocilor, în epocile bisericilor. Înapoi la Cuvânt pentru că Mesajele, Mesajele și Mesajele trebuie să se consolideze în tot Cuvântul. În ultimele zile, fiind deschise cele șapte Pечеți, a trebuit să ia fiecare capăt lăsat în afara lor și să facă totul un trup mare al Miresei, cei care au trăit acolo nefiind desăvârșiți până când nu a fost desăvârșită această Biserică, acest grup Mireasă din zilele din urmă, pentru a-i aduce înăuntru, ca să fie luați sus împreună.”

Duhul Sfânt S-a întors înapoi. El Și-a vizitat Biserica și S-a întors înapoi.

Ei ne-au așteptat pe noi. Ce au așteptat ei? Să avem parte de testul nostru, să avem încercarea noastră și să nu cădem, ci să stăm cu Cuvântul. A fost mult eșec în dreptul Cuvântului, dar prin harul lui Dumnezeu, acum S-a ridicat o Mireasă care nu va eșua. Dar Ea trebuie să fie încercată prin Cuvânt. Să nu vă descurajați, în aceste încercări și să nu căutați altceva decât ce face Dumnezeu acum, pentru că ce face El în Mireasa Sa acum, este exact ceea ce vrea să facă. Totul se desfășoară exact la timp. Nu este greșit nimic.

Să nu spuneți: „Ar trebui să fie altfel sau în felul cutare sau cutare,” pentru că totul

decurge în conformitate cu ceea ce face Dumnezeu. Să nu vă descurajați, să nu fiți nemulțumiți cu ceea ce face Dumnezeu, ci spuneți: „Doamne, învață-mă, cum să mă comport în fiecare situație, cum să mă predau și să mă supun Cuvântului”. Noi nu știm ce se va întâmpla în lume, pentru că lumea se destramă. S-ar putea să existe remedieri, s-ar putea ca lucrurile să se îmbunătățească sau să se înrăutățească; sau ca acest ciclu să se repete, s-ar putea să oscileze. Eu nu vreau să fac nicio predicție despre ceea ce se va întâmpla, dar lumea se destramă. Sistemele lumesti se prăbușesc, iar lucrurile se schimbă într-un ritm alert. Prieteni, dacă vedem lucrurile schimbându-se, să nu ne înfuriem. Dacă vedem că se ridică presiunea, astfel încât nu vom mai avea toate libertățile pe care obișnuim să le avem, toate facilitățile, dacă nu mai este atât de ușor pe cât obișnuia să fie, ci sunt mai multe restricții și dificultăți, să nu vă supărați pentru aceasta, deoarece El ne-a dat o făgăduință care ne-a fost făcută cunoscută printr-un profet; și aceasta ne spune că atunci când el va fi pe punctul să facă o faptă de lașitate, după toată presiunea și prigoana, când el va fi pe punctul să pună mâna pe Ea, El o va lua. Slăvit să fie Domnul!

Eu cred că vom vedea lucruri supranaturale, prieteni. Noi le-am văzut și le vom mai vedea, dar indiferent de ceea ce vom vedea, singurul fel în care știm că vom birui, este prin acest Cuvânt. Singura cale este să luăm Cuvântul pentru că știm că numai Cuvântul nu va eșua. Nu contează dacă nu vedem nimic, noi credem Cuvântul oricum. Dacă pretindem o făgăduință și nimic nu se mișcă... Fratele Branham a spus: „Dacă vei vorbi muntelui și nu te vei îndoii în inima ta...” Uneori nu vom vedea nimic, dar de fapt, acolo în spate, undeva, pe partea din spate a muntelui începe să se rostogolească un mic firicel de nisip.

Să nu lăsăm ca vederea noastră să ne descurajeze, circumstanțele, simptomele, încercările sau situațiile, să nu ne lăsăm descurajați de nimic din toate acestea. Dumnezeu are un plan, iar când vom lua Cuvântul și-L vom vorbi, s-ar putea ca un mic firicel de nisip să înceapă să se rostogolească în partea din spate a muntelui. S-ar putea să nu vedem nimic din cele cerute întâmplându-se timp de luni sau ani, dar să nu ne descurajăm pentru că Cuvântul nu va eșua.

Dacă Dumnezeu ne trece prin locuri întunecate, ne-a făgăduit că va fi cu noi și ne

va călăuzi. Dacă va veni prigoana, fratele Branham a spus că prigoana a fost bună întotdeauna pentru biserică. Dacă vine constrângerea, să spunem: „Este perfect, aceasta a fost profețit.” Să nu ne descurajăm, ci să spunem: „Doamne, sunt al Tău.” Noi suntem socotiți oi, și dacă suntem oi, să spunem: „Doamne, oricare ar fi scopul Tău pentru această micuță oaie, vreau să împlinesc acel scop și să Mă încred în Tine. Vreau să stau cu Cuvântul și să Te urmăresc pe Tine făcând lucruri supranaturale cu Cuvântul Tău, lucruri pe care eu nu mi le-am putut imagina sau pe care nu le-aș fi putut face niciodată. Mă încred în Tine și vreau să Te las să le faci Tu.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze, prieteni! Mie îmi place să predic aceste lucruri, precum descoperirea care ne încântă, însă descoperirea trebuie să rodească o Viață. Aceste lucruri pe care le avem, acest Cuvânt care ne-a fost dat, trebuie să rodească mai mult decât entuziasm sau încântare duminica dimineață, trebuie să rodească o Viață luna, marțea, miercurea și așa mai departe. Când primim vești rele sau când lucrurile merg rău, acest Cuvânt trebuie să trăiască în noi.

Putem predica multe lucruri entuziasmante, dar ce se va întâmpla când vom primi o lovitură grea sau când se ridică o încercare sau o dificultate? Vreau să vă gândiți la acest mesaj și să spuneți: „Eu cred Cuvântul Său.” Noi Îl vom lua pe Cuvânt și-L vom vedea pe Dumnezeu făcând supranaturalul. Noi nu trebuie să facem nimic, nu trebuie să sărim peste obstacole, peste culmi, ci doar să spunem: „Eu tot cred Cuvântul Tău, Doamne, și stau pe El. Cred făgăduința Ta, ceea ce ai spus, și stau chiar aici. Dacă mă vei înjunghia, mă vei lua crezând Cuvântul Tău, iar când mă vei izbăvi, toată slava este a Ta. Amin!”

Noi trăim într-un timp plin de nesiguranță. Nu cred că cineva dintre noi știe ce se va întâmpla în continuare. A existat un anumit tipar al vieții cu câteva obstacole ici și colo, dar acest tipar a fost sever tulburat. Lucrurile care obișnuiau să fie stabile nu mai sunt stabile, dar vreau să înțelegeți că voi sunteți mai stabili ca niciodată. Sunteți mai în siguranță decât ați fost vreodată. Acesta este cel mai sigur timp pentru Mireasă. Nu vă descurajați, nu fiți cu inima slabă, nu vă întristați pentru că se destramă lumea, ci haideți să privim la această Împărăție care este în noi. Voi credeți că lumea se destramă acum, dar așteptați să plece Mireasa de pe pământ.

Prieteni, rămâneți cu Cuvântul și fiți plini de bucurie în mijlocul tuturor lucrurilor. Aceasta este o provocare pentru fiecare dintre noi, ca să fim bucuroși când totul merge rău, și să ne încredem în Domnul când nu înțelegem ce va urma și vedem probleme și necazuri. Noi Îl iubim și știm că și El ne iubește pe noi. Știm că această Împărăție este în noi și că nimic nu este în afara planului Său, știm că ce se petrece, este ceea ce vrea El și sunt mulțumit cu aceasta.

Dacă va trebui să ne luptăm cu Diavolul, o vom face în fiecare zi a vieții noastre. Dacă va trebui să scoatem afară draci, o vom face. Dacă va trebui să ne rugăm pentru bolnavi sau pentru noi înșine, vom vedea mâna izbăvitoare a lui Dumnezeu, iar atunci când lucrurile nu vor merge așa cum mă aștept, nu mă voi descuraja, ci voi spune: „Doamne, Tu mă pui la încercare, iar când sunt încercat, voi ieși la suprafață ca aurul.” Ce caută Dumnezeu astăzi pe pământ? Aurul. Încercarea de foc scoate aurul la suprafață. Să ne plecăm capetele în rugăciune. **Amin.**